

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

«Бо я не соромлюсь Євангелії, бо ж вона — сила Божа на спасіння кожному, хто вірує, перше ж юдеєві, а потім гелленові»

(Рим. 1:16)

№10 (145)
ЖОВТЕНЬ
2016 РОКУ

ДЕНЬ ПОДЯКИ В ДНІПРІ

Прекрасне свято відбулося на центральній площі міста Дніпра, де пастори різних церков прославили Бога спільним співом. Небагато міст в Україні можуть похвалитися таким рівнем міжконфесійної злагоди, як Дніпро (колишній Дніпропетровськ).

У місті працює Рада християнських церков області, одним з ініціаторів створення якої, до речі, було обласне об'єднання ЦХВСУ. Під егідою ради в місті проводились молитовні віча. На регулярних робочих зустрічах служителі різних церков вирішують питання міжконфесійної взаємодії в різних напрямках служіння.

Жителі міста вже звикли, що тричі на рік — на Пасху, Трійцю та восени на день Подяки служителі християнських конфесій виходять на центральну площу, аби разом молитися і прославити Бога. 16 жовтня

2016 р. у центрі міста зібралися служителі й віряни церков ХВЄ, ЄХБ, Німецької євангелісько-лютеранської церкви, УАПЦ, харизматичних церков та єврейської месіанської громади. Попри прохолодну погоду, на святі було кілька сотень людей. Усіх об'єднала молитва подяки Богу за Його Слово — Біблію, за урожай та за всі благословення. Особливо ревно служителі церков закликали молитися за Україну.

Несподіванкою для присутніх стало те, що пастори місцевих протестантських церков вирішили прославити Бога, разом виконавши кілька пісень.

Дійство тривало близько двох годин. Люди, які проходили повз, мали змогу чути християнські пісні та проповіді. «Це було приємно і водночас незвичайно, коли так багато людей з різними конфесійними поглядами об'єдналися в молитві до Бога», — зазначили учасники події.

chve.org.ua.

Вітальне слово на відкритті II Світового конгресу християн віри євангеліської

Михайло ПАНОЧКО
Старший єпископ
Церкви ХВЄ України

ВАЖЛИВО РОЗУМІТИ, В ЯКИЙ ЧАС МИ ЖИВЕМО

Сердечно вітаю всіх братів і сестер з різних країн. Цей конгрес знаковий. Ми будемо роздумувати над глибокими темами про те, як реагувати на виклики сьогодення. Я дякую Богові за те, що Він зберіг вас всіх у дорозі, що ви були готові залишити всі справи, щоб приїхати до гостинного Львова. Ми вдячні також Богові за те, що двері проповіді Євангелія широко відкриті в нашій країні. Ми маємо велику свободу, якої ще в нас не було. Маємо унікальні можливості, яких ще не мали ніколи. Це ставить нас всіх перед вибором, як реагувати, як діяти. Не треба ховати голови в пісок. Ми повинні сміливо зустрічати майбутнє, тому що з нами

Господь. Він пообіцяв, що буде з нами до кінця віку. І я вірю, що Він з нами і сьогодні на цьому місці. Ніщо не може змінити Його обітницю. Земля може затрястися і небо захитатися, але Слово Боже перебуває повіки.

І саме любов до Бога і до братства, любов до країн, в яких ми живемо, спонукає нас збиратися разом, щоб молитися і ревнувати про прояв Божої милості і слави в наших країнах.

Україна має не лише велику свободу і можливості. Другий бік медалі — біль, тривоги і проблеми в суспільстві. Як християни, ми повинні правильно реагувати. Ми не повинні втікати з поля бою. Не повинні нарікати, мовляв, раніше так

не було. Якщо Бог допустив це, то щось Він робить. Якщо Бог обрізає, значить, це щось дуже важливе. І нам, християнам віри євангеліської, дуже важливо розуміти час, в який ми живемо.

Я вітаю всіх учасників цього прекрасного Другого Світового конгресу. І закликаю молитися за нашу країну. За неї вже звершено не сотні, не тисячі, а мільйони молитов. І я вірю, що ось-ось остання крапля наповнить молитовну чашу, і Бог дасть відповідь на молитви Свого народу. Інакше не може бути. Відповідь прийде. Але чи є там моя і ваша лепта? Моя і ваша молитва? Щира, ревно, зі слезами, з гарячим серцем... І небо відповість!

НА СВОЄ 90-РІЧЧЯ ЦЕРКВА В ОСТРОЗІ ЗРОБИЛА ПОДАРУНОК МІСТУ, ВІДКРИВШИ НОВИЙ ДІТЯЧИЙ МАЙДАНЧИК

16 жовтня 2016 року церква ХВЄ старовинного міста Острога на Рівненщині святкувала свій ювілей — 90-річчя з часу заснування. Утім, приводів для урочистостей було щонайменше три.

Цієї осені виповнилося 20 років з дня відкриття молитовного будинку. Обидва ювілеї вирішили відзначити на свято жнив. Окрім того, братство підготувало для місцевої громади подарунок (хоч тішилися ним не стільки віряни, скільки місцева малеча) — дитячий майданчик, церемонія відкриття якого стала чудовим продовженням свята.

«На служіння приїхало багато гостей, вихідців із Острога, які свого часу роз'їхалися по всіх усядах. Церкву вітали з річниці старші служителі братства — Михайло Паночко, Віктор Боришкевич, пастор з Хмельниччини Василь Собко, а також міський голова Острога Олександр Шикер, депутати міської ради», — розповідає завідувач відділу освіти ЦХВСУ Віктор Вознюк, який разом із дружиною Аллою був ведучим свята. Зворушливою була історія про шлях острожських п'ятидесятників, які почали збиратися на богослужіння в далекому

1926 році. Вони пережили немало випробувань, бачили немало Господніх чуд.

Змістовними були привітання гостей, одним з яких був пастор Острозької баптистської церкви (з нею в громаді ХВЄ склалися гарні стосунки). Старший єпископ братства Михайло Паночко закликав віруючих не зупинятися. «Рухатися вперед, з проповіддю Євангелія — це призначення Церкви!» — зазначив він.

Після урочистого служіння та обіду поряд із домом молитви відбулася церемонія відкриття нового дитячого майданчика. Незважаючи на прохолодну погоду, зібралося більше півтори сотні дітлахів із батьками. Радості малюків не було меж.

«Бог нас благословив землею під цей майданчик ще в 2009 році, але в зв'язку з економічною ситуацією церква не мала можливості побудувати його власними силами, — продовжує розповідь Віктор Вознюк. — Недавно ж за сприяння Михайла Степановича за цю справу взявся наш брат-меценат Віктор Мялик, і в результаті до свята жнив ми отримали чудовий майданчик. Це гарний подарунок острожанам та ще один інструмент для євангелізації».

chve.org.ua.

ДУХ СВЯТИЙ ПРИХОДИТЬ ТУДИ, ДЕ Є ОДНОДУШНІСТЬ

З 6 до 9 жовтня цього року у Львові в приміщенні Львівської церкви «Голгофа» проходив II Світовий конгрес християн віри євангеліської. Гасло цьогогорічного форуму: «П'ятидесятниця — відповідь на виклики сучасності».

Поки тривала реєстрація делегатів, відбувалося засідання комітету Міжнародної Асамблеї ХВЄ, на якому глави 17 п'ятидесятницьких союзів світу обрали нове керівництво (зміна президента МАХВЄ відбувається кожні два роки). Новим головою став Віктор Павловський (Молдова), а його заступником — Едуард Грабовенко (РФ).

Ведучим на відкритті Конгресу увечері 6 жовтня був завідувач відділу освіти ЦХВСУ Віктор Вознюк. Першу молитву

звершив экс-голова МАХВЄ Марек Камінський. Прочитавши уривок з Дій 2:1-3, він зауважив: «Дух Святий приходить туди, де є однодушність. Ми бажаємо, щоб Святий Дух зійшов на усю церкву, але також потребуємо, щоб він зійшов на кожного. А для цього необхідно, щоб ми любили одне одного!».

Старший єпископ ЦХВСУ Михайло Паночко привів присутніх до молитви за Україну: «Ніщо не може змінити Його обітницю. Боже Слово перебуває повік! І саме любов до Бога, любов до братства і до наших країн надихає нас збиратися разом і разом молитися!».

Далі заступник старшого єпископа ЦХВСУ єпископ Микола Синюк у проповіді зазначив: «П'ятидесятниця — це день, коли купка рибалок стала монолітом, який взяв на себе відповідальність за весь

світ. Церква народилася в день П'ятидесятниці. Тому тільки в контексті Церкви можна говорити про П'ятидесятницю».

Міський голова Львова Андрій Садовий також навідав це грандіозне дійство. Звертаючись до делегатів, він сказав: «Ми не обираємо країну, де народжуватися, ми обираємо тільки: бути людьми чи бути нелюдями. Дякую вам усім, за те, що ви тут. Бажаю багато любові!».

Єпископ Слов'янського дистрикту Церков Асамблей Божих США Віктор Прохор проповідував на тему: «Ресурси Святого Духа для Церкви». «П'ятидесятниця — це дух здорового глузду, дух самоконтролю. Це розумне служіння Господу! Дух Божий ставить мозок на місце, — наголосив сказав служитель. — П'ятидесятниця — це дар Божий! Його, згідно з 2Тим. 1:6, потрібно розігрівати!».

«ДУХ СВЯТИЙ ПРИХОДИТЬ ТУДИ, ДЕ Є ОДНОДУШНІСТЬ»

36 до 9 жовтня цього року у Львові в приміщенні Львівської церкви «Голгофа» проходив II Світовий конгрес християн віри євангельської. Гасло цьогорічного форуму: «П'ятидесятниця – відповідь на виклики сучасності».

Звітаннями звернулися до делегатів директор Департаменту в справах релігій і національностей Міністерства культури України Андрій Юраш, новообране керівництво МАХВЕ – Віктор Павловський та Едуард Грабовенко, Координатор місіонерської діяльності Асамблеї Божих США в Україні Джеральд Доллар, голова Об'єднання слов'янських церков ХВСП Америки (WEST) Петро Сасенко, голова Об'єднання слов'янських церков ХВСП Америки (EAST) Віктор Лимонченко та багато інших.

Усі сесії наступного дня вів адміністратор відділу освіти ЦХВСУ Василь Попудник. Слово перед молитвою мав голова Союзу вільних церков християн євангельської віри України єпископ Василь Райчинець, закликавши присутніх до єдності і миру.

Серцевиною ранкової сесії були семінари голови П'ятидесятницької Церкви Польщі єпископа Марека Камінського та ректора Теологічного інституту ЦХВЕ Білорусі (Мінськ) Сергія Поднюка.

У семінарі «Виток П'ятидесятниці» Марека Камінського серед іншого окреслив основні віхи служіння Густава Шмідта. «Для Господа найважливіше, щоб церква була сповнена Духом Святим. Але віруючі часто ставлять на головне місце інші речі. Так було в апостолів: їх тривожили перш за все богословські проблеми: «Чи не часу цього відбудуєш Ти, Господи, царство Ізраїлеві?»... Потім вони, не дочекавшись, поки почне діяти Бог, вирішили провести вибори 12-го апостола», – зауважив служитель.

«Хрещення Святим Духом – це не кінець, як думає багато людей. Це, скоріше, початок, нові двері, які відкриваються перед тобою. Ти можеш, навіть отримавши духовне хрещення, жити собі своїм життям – без Божої сили і слави. Але кожен відповідальний за те, щоб розігрівати дар Божий у собі».

Марека Камінський підкреслив, що, за його спостереженнями, у західних церков хороше вчення, однак вони втрачають духовне переживання. «Я прагну, щоб це повернулося. Ми повинні проповідувати про хрещення Духом Святим. І молитися за людей, класти на них руки, а насамперед – за власних дітей.

Не будемо цим легковажити. Хай джерело П'ятидесятниці завжди б'є в нашому житті!».

Сергій Поднюк у семінарі «Богослов'я і практика хрещення Святим Духом» простежив біблійну основу вчення про хрещення Святим Духом, у тому числі й дискусійні деталі. «П'ятидесятниця була святом урожаю. Сходження Святого Духа саме в цей день символізує духовні жнива, які Господь здійснюватиме через хрещених Святим Духом людей. Саме після хрещення Святим Духом у житті Божих людей починають особливо потужно проявлятися чудеса і знамення, духовні дари і прояви! Тому ми повинні ревнувати про хрещення Святим Духом і постійне перебування в Ньому!».

Упродовж викладу слухачі мали можливість задавати питання в рамках порушених тем. Відповіді давали спікери та інші запрошені на сцену служителі.

На денній сесії цього дня слово до молитви виголосив євангеліст Петро Радчук. Секретар МАХВЕ єпископ Іванас Шкуліс (Литва) був основним спікером і говорив на тему: «П'ятидесятниця і п'ятидесятництво напередодні Другого пришествя Христа». Його виклад включав динаміку зростання п'ятидесятницьких церков у світі. Ми належимо до конфесії, яка найшвидше зростає. Господь зливає Святий Дух із двох причин: щоб оживити сплячу Церкву і щоб дати знак світу, що скоро Друге пришествя Ісуса Христа.

«Ранні п'ятидесятники боялися робити що-небудь без вказівки і відкриття Святого Духа! А ми, сучасні п'ятидесятники? Нам потрібно приводити людей до реальних живих стосунків з Богом, щоб кожен особисто спілкувався

з Ним і переживав Його присутність!».

«Між ранніми п'ятидесятниками було привітання, яке стало їхнім кредо. На запитання: «Як живеш, брате?» відповідь була: «Я спасений, омийтий кров'ю Христа і сповнений Духом Святим»! Ранні п'ятидесятники для своїх проповідей черпали теми з Книги пророка Йоїля. І одна з улюблених їхніх тем – «Час початися суду із дому Божого!». Реакція на такі проповіді була одна – плач і покаяння. Люди співали пісні про повну посвяту Богу. Але і життя їхнє повністю відповідало текстам цих пісень. Ще одна характерна риса перших п'ятидесятників – невідступна молитва. Вони не переставали молитися, поки п'яниця не отримувала звільнення, поки хворий не отримував зцілення!» – нагадав єпископ.

Він побажав, щоб для сучасних п'ятидесятників есхатологія стала не предметом цікавості, а поштовхом до особистого богопізнання і посвяченого служіння.

Заключним елементом денної сесії став круглий стіл на тему «Роль П'ятидесятниці в місії Церкви», участь в якому взяли місіонери із різних країн світу. Модератором обговорення був кандидат історичних наук Михайло Мокієнко (молдовський). Основне питання відштовхувалося від тези Вільяма Сеймура: «Кількість людей, хрещених Святим Духом, має дорівнювати кількості місіонерів». Чому ж це не так?

Місіонери поділилися своїм досвідом та ідеями щодо цієї та інших порушених тем. Підсумком розмови стала теза: «Місія – не активність окремих людей, а спосіб присутності Церкви в світі».

Головуючий єпископ ОЦХВЕ республіки Білорусь Михайло Чиж

виголосив проповідь до молитви.

На вечірньому засіданні другий заступник голови ОЦХВЕ України Василь Білогуб звернув увагу на те, як важливо бути відданим і вірним Богу та чітко виконувати Його волю.

Далі присутнім продемонстрували фільм про братство ЦХВСУ авторства місії «Добрий самарянин» (Івано-Франківськ).

Старший єпископ ЦХВСУ Михайло Паночко говорив на тему: «Практика духовних дарів: проблеми та їх вирішення». І відзначив, що істинне пробудження нерідко може супроводжуватися оманом, тому для духовного здоров'я потрібні духовні ліки. Цю функцію в тому числі виконують і духовні дари. Ціль духовних дарів – не принизити людину, а підняти, спасти її.

«Ми знаємо про дев'ять духовних дарів, описаних у Біблії. І всі вони однаково важливі. Коли дари не діють, церква потроху холодне. Є влада, а є дар. Але влада вища за дар. І дар має підкоритися владі».

«Дари мають ціль. Найважливіша – ціль. А дехто захоплюється інструментами, даними для досягнення цілі. Роль духовних дарів – змінювати наш характер!» – підкреслив Михайло Степанович.

Заключну молитву за потреби звершив старійшина братства єпископ Степан Веремчук.

Упродовж дня делегати також вислухали вітання від гостей із Литви, Фінляндії, Румунії, Грузії. Коротке слово щодо проблематики сім'ї в Україні мав доктор філософських наук, сімейний консультант Адриан Буковинський.

Голова незалежних церков Німеччини Йоганн Прайзель вранці третього дня говорив на тему «Батьківство і

синівство». За основу теми єпископ вибрав тексти 1 Тим. 3:15: «... Щоб знати, як треба поводитися в Божому домі, що ним є Церква Бога Живого, стовп і підвалина правди» та Малахії 4:6: «І приверне він серце батьків до синів, і серце синівське до їхніх батьків, щоб Я не прийшов, і не вразив цей Край прокляттям!».

«Ми називаємо Бога своїм батьком, – зазначив служитель. – Але чи кожного Бог називає своїм сином? У Біблії є люди, про яких сказано, що Бог не соромиться називати себе їхнім Богом».

Історик Сергій Санников представив нововиданий «Слов'янський біблійний коментар», над створенням якого працювали 94 автори. Серед головних цілей проекту було не лише написання коментарів для допомоги служителям місцевих церков Східної Європи, а й створення герменевтичної спільноти, члени якої вміли б колективно осмислювати Писання, прислухатися один до одного і з повагою ставитися до різномудства.

У своєму семінарі «П'ятидесятниця – Церква і сучасні світоглядні виклики» євангеліст та співак Джордж Давидюк звернув увагу на важливість розуміння часу: «А з Ісасхарових синів, що мали розуміння часу, щоб знати, що буде робити Ізраїль...» (1 Хр.12:32). Спікер роздумував над трьома запитаннями: «Як було колись? Що маємо сьогодні? Що буде завтра?». Його висновок: «Минуле пам'ятай, сьогодні – використувуй для праці, до завтра – готуйся!».

Серцевиною денної сесії третього дня роботи Конгресу був семінар голови Союзу церков ХВЄ Молдови Віктора Павловського на тему: «П'ятидесятництво між кризою і можливістю».

«Нам випало жити в часи великих змін – у техніці, економіці, політиці. Ми живемо в час, про який наші попередники могли тільки молитися і мріяти, – час можливостей!».

Під час вечірньої сесії присутні переглянули фільм про Реформацію, а далі заступник старшого єпископа ЦХВСУ Микола Синюк прочитав текст звернення Конгресу до представників влади із закликом посприяти звільненню з полону так званої ДНР вченого-релігієзнавця Ігоря Козловського. Делегати підтримали це звернення одноголосно.

«Тільки проходячи те, що нам зараз доводиться проходити в Росії, я по-особливому почав розуміти, що П'ятидесятниця життєво необхідна – для того, щоб вистояти!», – наголосив у своїй промові єпископ Едуард Грабовенко на вечірньому служінні, яке закінчилось ревною молитвою за народи та країни.

ДЛЯ ПЕРЕРЕЄСТРАЦІЇ РЕЛІГІЙНОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ ТЕПЕР НЕОБХІДНО ЗВЕРТАТИСЯ ДО НОТАРІУСА

Верховна Рада прийняла закон, який вимагає від усіх юридичних осіб, у тому числі релігійних організацій, нотаріального посвідчення підписів їх керівництва на рішення про реєстрацію чи внесення змін до статуту.

Одночасно із внесенням позитивних змін до Податкового кодексу, 6 жовтня парламент прийняв «антирейдерський закон» (проект № 5067), спрямований на захист права власності, повідомляє Інститут релігійної свободи.

Прийнятий закон передбачає звернення до нотаріуса перед поданням документів на зміну відомостей про юридичну особу чи перереєстрацію статутів, що в тому числі поширюється на перереєстрацію релігійних

організацій та утворення нових релігійних громад.

До статті 15 Закону України «Про державну реєстрацію юридичних осіб, фізичних осіб – підприємців та громадських формувань» внесені такі зміни:

«Рішення уповноваженого органу управління юридичної особи, що подається для державної реєстрації змін до відомостей про юридичну особу, що містяться в Єдиному державному реєстрі, викладається в письмовій формі, прошивається, пронумеровується та підписується засновниками (учасниками), уповноваженими ними особами або головою та секретарем загальних зборів (у разі прийняття такого рішення на загальних зборах). Справжність підписів на такому рішенні повинна бути нотаріально засвідчена, крім випадку, передбаченого законом.

До випадків, передбачених законом, віднесено зміну відомостей про громадське об'єднання чи благодійну організацію, а також реєстрація

нового громадського об'єднання. Крім цього, законопроект звільнив профспілки від сплати адміністративного збору за перереєстрацію їх установчих документів, а для громадських об'єднань і благодійних організацій його розмір зменшено втричі.

Однак релігійні організації опинилися поза увагою Верховної Ради.

«Доопрацьований проект № 5067 був зареєстрований у парламенті лише в понеділок, у середу був підтриманий профільним Комітетом, а вже в четвер – проголосований у цілому як закон, минаючи друге читання, тому часу на своєчасне реагування було дуже мало. Очевидно ця поспішність обумовила такі неточності в законопроекті, залишаючи оплатність реєстрації релігійних організацій та необхідність звернення до нотаріуса в усіх випадках без виключення», – зауважує виконавчий директор Інституту релігійної свободи Максим Васін.

Прийнятий Закон набуде чинності після його підписання та оприлюднення.

Нагадаємо, що Податковий кодекс України передбачає загальну перереєстрацію статутів всіх релігійних організацій як умову збереження їх неприбуткового статусу. Вартість внесення змін до Єдиного державного реєстру юридичних осіб для релігійних організацій на сьогодні становить 410 гривень.

6 жовтня Верховна Рада прийняла за основу та в цілому законопроект № 5050 про внесення змін до Податкового кодексу України, які вирішують низку проблем зі збереженням релігійними організаціями свого неприбуткового статусу.

Раніше Кабінет Міністрів України затвердив новий Порядок ведення Реєстру неприбуткових установ та організацій, чим дав старт до перереєстрації всіх неприбуткових організацій у новому Реєстрі.

Лео ФРАНК
Вчитель Біблії

ПРО БОГОСЛУЖІННЯ

Християнські богослужіння мали два джерела: по-перше, вони дуже нагадували служіння в синагогах; по-друге, перебрали багато елементів від елліністичних зібрань. Ми вже дослідили, як проходило синагогальне служіння. Поговоримо про елліністичні зібрання.

Збираючись разом, греки завжди споживали їжу, лежачи за столами. Після того, як вони гарно поїли, вдосталь наспівкувались, то переходили до другої частини – симпозіуму, під час якого учасники робили виступи, читали тексти, співали, молились чи поклонялись своїм богам.

У зв'язку з тим, що більшість християн походили від язичників, вони перейняли саме цю систему. І тому двояка система християнських служінь виглядає наступним чином. Першу частину, яку язичники називали трапезою, християни називали «агапа», «вечеря любові», яка закінчується вечерею Господньою, де вони причащались хлібом і вином. Потім починалась друга частина – читання, проповіді, пророцтва, співи, молитви.

Такий вигляд мало християнське богослужіння в Новому Заповіті. Наші служіння відрізняються від цих тим, що євхаристія в нас раз на місяць, і в нас відсутнє служіння «агапи» (за рідкісними винятками).

Новий Заповіт не дає нам повного уявлення про проведення богослужінь в ранній період – щоб люди не зробили з форми богослужіння ідола, тому приводяться різні форми.

Немає ідеалізації. Не існує такого стандарту, як першоапостольське богослужіння. Ранній досвід першоапостольської Церкви не можна сприймати як ідеальну незмінну статичну форму. Цей процес видозмінювався в контексті Єрусалиму, в контексті Коринту, в контексті Риму.

Різноманіття – відмінність новозаповітного богослужіння. Церкви не нав'язували одна одній форму богослужіння.

Перша негативна зміна відбулась, коли з вільної форми служіння в III столітті були нав'язані приписи, як саме вести служіння, якими молитвами молитися.

Служіння було перенесене з приватних будинків у храм, що спонукало до поклоніння Богу виключно в храмах, а в інших місцях заборонялося.

Появився клерикалізм – виник інститут духовенства, або священства. На основі тексту з 1 Тим. 4:14 – «Не занедбуй благодатного дара в собі, що був даний тобі за пророцтвом із покладенням рук пресвітерів (рук священства)...» було зроблено ціле вчення, яке поділило церкву на священство, яке священнодіє, та мирян, які обмежуються слуханням та даванням пожертв. Однак у Новому Заповіті є тільки одне поняття про «царське священство» – священство всіх віруючих. І викривлення змісту цього уривка – не просто помилка, а радикальне перекичування значення тексту заради православного чи католицького вчення в IV-V століттях.

Люди приходили в церкву, щоб отримати благодать через євхаристію, нехтуючи своїм духовним життям. Духовне життя не відігравало вже ніякої ролі.

З X-XI століть зрозуміле богослужіння завдяки зусиллям Католицької Церкви перетворилося на таїнство. 20 століть службу проводили латиною, і люди нічого не розуміли. Тільки 1962 року на другому Ватиканському соборі, було прийнято радикальне для католиків рішення дозволити вести служіння рідною мовою.

Століттями Католицька Церква спалювала

переклади Біблії. Яна Гуса спалили на площі тільки за те, що він вів служіння чеською мовою. У XIV ст. викопали кості Джона Вікліфа і спалили привселюдно тільки за те, що він переклав Біблію англійською мовою, і примірники Біблії також були спалені.

У XVI ст. сталися позитивні зміни, на жаль, через два століття вони згасли. Служіння знову стали формальними та нецікавими. І в цей час виник пієтизм («пієта» – благочестя). Мало правильно вірити, казали пієтисти, потрібно ще й правильно жити. У радянські часи баптистів і п'ятидесятників називали штундами. А штундисти якраз пішли від пієтистів, вони збиралися на одну годину, щоб помолитися, прославити Господа, почитати Слово Боже, поспівати.

Приблизно 100 років тому розпочався п'ятидесятницький рух, який приніс ідею пробудження, а приблизно 50 років тому прийшов харизматичний рух, головною ідеєю якого стало оновлення. Не потрібно виходити зі своїх церков, потрібно оновлювати їх зсередини.

Роберт Вебер у книжці «Поклоніння вчора і сьогодні» говорить: «Головне в богослужінні – це не його структура і не стиль. Провідна роль відводиться змісту. У нас усі суперечки ведуться навколо структури та стилю богослужіння. Тому всілякі судження про певні стилі богослужіння повинні стосуватись головним чином його змісту».

Основні принципи

Головне має залишатися головним. Блаженний Августин з цього приводу сказав: «У головному – єдність, у другорядному – свобода, а у всьому – любов». Але як розділити на головне та другорядне? Насправді всі суперечки в християнстві точаться навколо другорядних речей.

Що обов'язково має бути в богослужінні? На мою думку, обов'язковими елементами є: читання Слова і проповіді; молитви; спів і музика; щодо євхаристії – то Біблія надає нам право вільно обирати регулярність цього служіння.

А які ж другорядні елементи, які можуть бути в служінні, але при їх відсутності нічого страшного не відбудеться? Це вірші, свідчення, «Отче наш». Не потрібно радикально щось змінювати,

якщо в нас є щось гарне і воно несе нам благословення. Але треба розділяти головне і другорядне.

Структура богослужінь сьогодні

Перша має наступний вигляд: короткий вступ, музика або спів, центральна проповідь, євхаристія, закінчення зібрання. Служіння триває приблизно годину.

Друга: вступ, музика або спів, перша проповідь, вільні елементи, якась молитва, друга проповідь, вільні елементи, заключна проповідь, закінчення зібрання.

Третя: вступ, музика або спів, молитва, коротенька проповідь, виступ, вільні елементи, довга проповідь, закінчення служіння.

Яка з цих форм біблійна? Ми з форми робимо ідола. Чи має церква право щось змінювати в ході служіння? Має. Якщо церква вирішила, що їй буде так краще, і для цього потрібно щось змінити, то хай Господь благословить. Зміст (проповідь, молитва і музика) ми не маємо права міняти, а структуру можна міняти.

А як проголошувати проповідь? Вільно чи з підготовленого конспекту, чи з застосуванням відеоматеріалу? Христос проповідував стоячи, Христос проповідував сидячи, Він проповідував різноманітно.

Як готувати проповідь? Дехто вважає недопустимим використовувати комп'ютерні технології. Але якщо я хочу донести євангельську звістку, то чому б не використати щось нове? Бог дає нам тут свободу. Одного болгарського проповідника взяли на замітку за те, що він читав проповідь з iPad.

А яка має бути молитва – голосна чи тиха, загальна чи одноосібна, зі співом чи без, як молитися – сидячи, чи на колінах, схиливши голову чи з піднятими руками? Чи має Церква право вибирати якусь форму в цьому питанні? Так. Як і в питанні музики і співу.

У здоровій церкві зміст завжди виступає на перший план, а структура і стиль богослужіння можуть змінюватися.

(Закінчення. Поч. у № 7 (142) – 9 (144)
за липень – вересень 2016 р.).

Станіслав
АКИНЧИЦ

ВІДПОВІСТІ НА ВИКЛИКИ ЧАСУ

«Так говорить Господь: Зупиніться на дорогах ваших, і розгляньте, і спитайте про давні стежки, де то добра дорога, то нею ідіть, і знайдете спокій душам вашим» (Єр. 6:16).

На початку XVI століття Європа досягла критичної точки в своєму економічному і політичному житті. Криза середньовічної духовності стала причиною всеосяжної кризи європейського суспільства. Підходила до кінця стара готична Європа, об'єднана латинською культурою, католицькою Церквою, лицарськими традиціями і феодалними відносинами, які панували від Піренеїв до Дніпра, від Сицилії до Скандинавії.

Нескінченні війни перетворювали на руїни цілі держави. Спочатку Столітня війна спустошила Францію, потім у Англії війна Білої і Червоної Троїанд винищила велику частину англійського лицарства. В Іспанії чотири королівства билися між собою і з арабами, прагнучи відвоювати втрачені ще в VII столітті землі. Чехія, прийнявши проповідь Яна Гуса про необхідність повернення церкви до Євангелія, десятки років вела боротьбу проти армії німецького імператора. Італійські держави люто воювали один з одним за панування на Апеннінах.

Якщо до цього додати епідемії і різні стихійні лиха, то немає нічого дивного в тому, що люди жили в страху. Надгробні камені, на відміну від спокійних

зображень VIII століття, представляли людей, виснажених хворобами, старістю, змучених життям. «Танці смерті» заповнили фрески і гравюри, з однаковим презирством показуючи королів і єпископів, красивих жінок і ченців. Замість Христа-Вседержителя в королівському вбранні, так поширеного в ранньому Середньовіччі, церкви наповнилися зображеннями Ісуса, Який вмирає на хресті в страшних муках. Усі очікували швидкого кінця світу.

Пророцтва з Об'явлення святого Івана стали популярними як ніколи раніше. Тим більше, що зі Сходу насувався апокаліптичний ворог. У 1453 році Європа здригнулася від звістки про захоплення турками Константинополя. Візантійська імперія – християнська держава, спадкоємиця Римської імперії в Греції і на Близькому Сході – перестала існувати. Султан Мехмет на коні в'їхав у храм Святої Софії, який пізніше був перероблений на мечеть.

Усі ці події спонукали людей шукати порятунку, думати про вічність. Питання про долю людини після смерті вийшло на перший план. Селяни і лицарі, королі і городяни усіма силами шукали дорогу, яка забезпечить їм вічне життя, позбавить від покарання за гріхи.

У другій половині XV століття велику популярність придбали індульгенції – грамоти, які обіцяли прощення гріхів кожному, хто пожертвує гроші на будь-яку

мету, яку визначив папа римський.

Прагнучи знайти внутрішній спокій, люди скуповували всілякі реліквії, які, як вважалося, гарантували вічне життя; шукали можливість доторкнутися або хоча б побачити вигляд Ісуса на хустці святої Вероніки, уламок хреста, на якому висів Спаситель; мотузку, на якій повісився Юда, або один з срібняків, який він отримав за зраду Христа.

Однак не тільки апокаліптичні настрої несло в собі XVI століття. Нові ідеї, народжені в Італії, стрімко поширювалися на північ, захід і схід. Це були ідеї Ренесансу, Відродження. Звертаючись до скарбів античної культури, Ренесанс ніс новий стиль життя, новий спосіб сприйняття світу.

«Людина народжується не для животіння в бездіяльності, а для роботи над великою і грандіозною справою», – говорив один з діячів цієї епохи Леон Баттіста Альберті. У розкритті можливостей людини бачили своє завдання люди європейського Ренесансу.

У 1455 році Йоганн Гутенберг з німецького міста Майнца винайшов друкарський верстат. Того ж року з-під друкарського преса вийшла перша Біблія на латинській мові. Те, що сталося пізніше, можна сміливо назвати інформаційним вибухом. Через кілька десятиліть кількість книг у Європі зросла з 50 тисяч до 10 мільйонів, і більшість з них – тексти Святого Письма. Якщо

раніше, щоб переписати Біблію від руки, потрібно було кілька років щоденної праці монахів-переписувачів, то тепер протягом кількох тижнів можна було дати читачам сотні книг Старого і Нового Заповітів. Біблія переставала бути рідкістю, її можна було побачити в лицарському замку і в будинку заможного селянина, у палаці багатого купця і в будинку ремісника.

Одночасно повсюдно стали з'являтися переклади Біблії національними мовами. У 1466 році в Страсбурзі була видана Біблія німецькою мовою, а через п'ять років – перша Біблія італійською мовою і французький переклад Нового Заповіту. У 1475 році вийшла в світ чеська Біблія, потім – голландська і каталонська (мова однієї з держав на Піренеях).

Еразм Роттердамський через два десятиліття писав: «Я хотів би, щоб Біблію перекладали на всі мови, щоб її читали і розуміли не тільки шотландці та ірландці, але також турки і сарацини. Я хотів би, щоб орач наспівував вірші з Біблії, йдучи за плугом, ткач повторював їх під дзичання веретена, а мандрівник, вирушаючи в далеку дорогу, коротав час за євангельськими розповідями». І це бажання знаходило живий відгук у серцях багатьох сучасників, які прагнули заглибитися в світ Божого об'явлення, прочитати і зрозуміти Книгу книг.

Ще одна подія сколихнула Європу в кінці XV століття. Генуезький моряк Христофор Колумб відкрив новий континент – Америку. Виявляється, є ще й інші землі, інші народи, яких ніхто не знав; виявляється, той світ, до якого звикла середньовічна Європа, – це тільки частина величезного, ще не пізаного світу.

Страх перед майбутнім і повне надії очікування нового переповнювали серце кожного, хто жив у цю епоху. Церква, яка своєю діяльністю проникала у всі сфери життя європейських народів, повинна була відповісти на виклик часу і дати орієнтири, такі необхідні в ситуації, коли руйнується старий, звичний світ. Однак вона, далеко відійшовши від біблійних коренів, була безпорадна.

Лицемірство церковних лідерів, їх життя, що йшло в розріз із Євангелієм, спонукали багатьох шукати образ Церкви, відповідної Святому Письму; шукати шляхи духовного оновлення християнства.

Джироламо Саванорола, флорентійський монах, спостерігаючи повсюдне падіння моралі, вигукував: «У першоапостольської Церкви судини були з дерева, а служителі – з золота; сьогодняшня Церква має судини з золота, а служителів – з дерева». Тисячі людей думали так само, і тому голос, який пролунав у Віттенберзі в 1517 році, відізвався луною в усьому християнському світі.

Сергій ПОДНЮК**Заступник єпископа
ОЦХВС Білорусі,
ректор Теологічного інституту**

Наш Бог – це Бог надприродного. В обох Заповітах Бог свідчить про Божі чудесні діла серед Його народу. Завичай прояв надприродної сили приписують Третій Особі Святої Трійці – Духу Святому. Дух Святий наділяє силою Божих людей і через них проявляє свою могутність.

У Старому Заповіті Дух Святий проявляв надприродну силу тільки через особливо вибраних людей. Скажімо, Він спонукав суддів Ізраїлю воювати за Божий народ і перемогати. Написано, що Дух був «на них» (в одному випадку – «у них»): це Ісус Навин (Числ. 27:18; Повт. Зак. 34:9), Отніїл (Суд. 3:10), Іфтах (Суд. 11:29), Самсон (Суд. 14:6, 19; 15:14-15). Дух Святий також дав особливу силу першим царям Ізраїлю – Саулу (1 Сам. 10:6, 10, 11:6) і Давиду (1 Сам. 16:3, 19:20). Божий Дух дав Бецаїлу вміння побудувати скинію (Вих. 35:30-31). Та й усі пророки були сповнені Духом Божим.

Серед Божих пророків, помазаних Святим Духом, виділявся Мойсей. У його служінні був цікавий випадок, коли Бог взяв від Духа, який був на Мойсеї, і дав Його 70 старійшинам Ізраїлю, внаслідок чого вони пророкували (Числ. 11:17, 24-26). Коли Ісус Навин запротестував проти цього, Мойсей висловив своє бажання: «І сказав йому Мойсей: Чи ти заздрисний за мене? О, якби то ввесь Господній народ став пророками, коли б дав Господь Духа Свого і на них!» (Числ. 11:29).

І це був Божий намір, який Він висловив і через пророка Йоїла: «І буде потому, виллю Я Духа Свого на кожне тіло, і пророкуватимуть ваші сини й ваші дочки, а вашим старим будуть снитися сни, юнаки ваші бачити будуть видіння. І також на рабів та невільників за тих днів виллю Духа Свого» (Йоїл 3:1-2).

Нарешті, у Старому Заповіті можна бачити деякий прообраз у тому, що священики, скинія і все її приладдя були помазані єлеєм (Вих. 29:7, 30:22-23, 40:9-16).

Оскільки помазання часто асоціюється з Духом Святим (Іс. 61:1; 1 Сам. 10:1, 16:12; 1 Ів. 2:20, 27), то можна припускати, що все, що відділене для служіння Богу, повинно мати помазання, тобто силу Духа Святого, щоб служити Йому належним чином. Це узгоджується з тим, що Захарій сказав Зоровавелю, коли той перебував у Божій храмі: «Не силою й не міццю, але тільки Моїм Духом, говорить Господь Саваот» (Зах. 4:6).

Старий Заповіт також передбачив прихід Великого Помазанця, Месії. На Нього зійде Дух, і як наслідок, Він буде нести чудесне служіння: «Дух Господа Бога на мені, бо Господь помазав Мене благовістити сумирним, послав Мене перев'язати зламаних серцем, полоненим звіщати свободу, а в'язням відчинити в'язницю, щоб проголосити рік уподобання Господу...» (Іс. 61:1-2; пор. 42:1, 11:2).

Як відомо, це передбачення виконалося в Ісусі з Назарета, коли під час водного хрещення на Нього зійшов Святий Дух (Лк. 3:16). Після цього Він почав Своє служіння чудес: «А Ісус у силі Духа вернувся до Галілеї...» (Лк. 4:14).

Згодом апостол Петро припише чудесне служіння Ісуса Христа силі Духа, Який був на Ньому: «Ісуса, що був із Назарету, як помазав Його Святим Духом і силою Бог. І ходив Він, добро чинячи й усіх uzдоровлюючи, кого поневолив диявол, бо Бог був із Ним» (Дії 10:38).

Та й у зв'язку з народженням Месії Бог проявив особливу силу, сповнюючи деяких людей Духом: Єлисавету (Лк. 1:41), Захарія (Лк. 1:67), Симеона (Лк. 2:25) і навіть немовля Івана Хрестителя (Лк. 1:15). Перед початком земного служіння Ісуса Іван Хреститель сказав, що Христос буде хрестити людей Духом Святим (Мр. 1:8; Ів. 1:33).

Під час земного служіння Ісус Христос дав своїм учням надприродну силу і владу зціляти хворих і виганяти нечистих духів (Мт. 10:1). Але

БОГОСЛОВ'Я І

тільки перед Своім вознесенням Він дав їм знати, що незабаром виконається обіцяне хрещення Духом Святим (Дії 1:5). Це дасть їм силу (Лк. 24:49), щоб вони були Його свідками (Дії 1:8).

У день П'ятидесятниці обіцянка Ісуса виконалася, і Дух Святий зійшов з силою (Дії 2:1-4). З того часу Бог через Церкву проявляє чудеса і знамення, які підтверджують євангельську звістку. І з того часу почали виконуватися слова Ісуса, звернені до Його учнів: «Хто вірує в Мене, той учинить діла, які чиню Я, і ще більші від них він учинить, бо Я йду до Отця» (Ів. 14:12).

Досвід хрещення Святим Духом не був унікальним і єдиним переживанням тільки перших учнів Спасителя. Хрещення Святим Духом пережили новонавернені в Самарії (Дії 8), у домі Корнілія (Дії 10) і в Ефесі (Дії 19). Апостол Павло також пережив сповнення Духом Святим (Дії 9).

Однак у Церкві й досі ведуться дебати щодо природи досвіду хрещення Духом Святим. Дехто отожднює це з відродженням, дехто вважає окремим переживанням від Духа вже після навернення. При цьому виникає також питання про те, чи супроводжується хрещення Духом Святим якимось особливим переживанням і чи говорить людина іншою мовою, а чи це було власне тільки першим учням Христа. Тому варто детально розібратися з питанням природи хрещення Духом Святим, щоб мати правильне біблійне вчення з цього питання.

Природа хрещення Духом Святим

Спершу дослідимо сам вираз «хрещення Духом Святим». Грецькою ця фраза звучить як «баптізмен ен пнеуматі хагіо». Ця фраза зустрічається в Новому Заповіті лише сім разів. Чотири рази – в Івана Хрестителя (Мт. 3:11; Мр. 1:8; Лк. 3:16; Ів. 1:33). Двічі її вжив безпосередньо Христос – при згадці про служіння Івана Хрестителя (Дії 1:5, 11:16). І один раз цей вираз написав апостол Павло (1 Кор. 12:13).

Що мав на увазі Іван Хреститель (а за ним і Ісус Христос), говорячи: «Я хрестив вас водою, а Той вас хреститиме Духом Святим» (Мр. 1:8). У світлі механізму водного хрещення, коли людина занурюється у воду, чітко зрозуміло, що, хрестячи, Ісус «занурює» віруючого в Духа Святого. Як вода, так і Дух є середовищем хрещення. У грецькому тексті середовище хрещення вказане з прийменником «ен».

У 1 Кор. 12:13 Павло написав: «Бо ми всі одним Духом охрищені в тіло одне, чи то юдеї, чи геллени, чи раби, чи то вільні, і всі ми напоєні Духом одним». З контексту видно, що тут йдеться про входження в Тіло Христове, що, як відомо, досягається через відродження. А сам текст створює враження, що входження до Церкви відбувається через хрещення Духом. Виходячи з цього, деякі роблять висновок, що Павло прирівнює тут хрещення Духом Святим до відродження, тобто відродження і хрещення Духом – це один і той самий духовний досвід.

Однак якщо звернути увагу на вживання в цьому тексті прийменників, то можна зауважити, що ця конструкція відрізняється від того, що ми бачимо у висловах Івана Хрестителя і Ісуса. Тут людина «занурюється» не в Духа, а в Тіло. Тобто, перебуваючи в Дусі, у відродженому стані, входить в Тіло, у Церкву. І мова про хрещення «в Духа» взагалі не йде. Мова тільки

про відродження Духом. На користь такого тлумачення говорить той факт, що ця фраза «ен пнеуматі» (тобто «в Дусі») 25 разів вживається в Новому Заповіті, у тому числі 13 разів у посланнях Павла.

Можливий і інший варіант: через певну дію Духа Святого, тобто через відродження, Бог включає («хрестить») новонаверненого в Церкву. А значить, 1 Кор. 12:13 стосується не хрещення «в Духа», про яке говорили Іван Хреститель і Ісус, а до відродження Духом, засобом якого Бог хрестить людей у Тіло. І відповідно цей текст необхідно тлумачити так: «Бо ми всі через відродження одним Духом охрищені в тіло одне». Або так: «Бо один Дух хрестить всіх нас у одне тіло».

Відмінність хрещення Духом Святим від відродження

Перші учні вже були народжені згори, коли пройшли через особливе переживання з Духом Святим і отримали силу для служіння (Дії 2:1-4). Їхній досвід відродження відрізнявся від досвіду хрещення Духом Святим.

Передбачення про вилиття Духа, дане в Йоїла 3:1-2, стосувалося відкриття нового етапу в Божому плані тільки в тому сенсі, що через виконання цього пророцтва сила Духа Святого стала доступна всьому Божому народу. Це передбачив ще Мойсей (див. Числ. 11:29). Іншими словами, пророцтво Йоїла було звернене не до невіруючих, які потребували навернення, а до тих, хто вже належав до Божого народу. До того ж там говориться не про відродження, а тільки про отримання надприродної сили: «І буде потому, виллю Я Духа Свого на кожне тіло, і пророкуватимуть ваші сини й ваші дочки, а вашим старим будуть снитися сни, юнаки ваші бачити будуть видіння. І також на рабів та невільників за тих днів виллю Духа Свого».

Далі, згідно із новозаповітним вченням, Христос уклав новий заповіт зі своїми учнями не в день П'ятидесятниці, а під час Вечері Господньої і через Голгофську жертву, що слідувала за нею (Лк. 22:20).

День П'ятидесятниці більше асоціюється зі старозаповітним святом жнив, аніж з укладенням Синайського заповіту. Для того, щоб почалися жнива, тобто успішна євангелізація, необхідне злиття Божої сили. Ось ціль дня П'ятидесятниці (Дії 1:8).

Ще одне свідчення хрещення Духом Святим вже народжених згори людей – досвід новонавернених у Самарії. Внаслідок проповіді Пилипа вони покалися, увірували в Христа і прийняли водне хрещення. Але Дух Святий ще не зійшов на них. Тільки коли їх навідали апостоли Петро та Іван, вони прийняли Святого Духа, іншими словами – були хрещені Духом Святим.

Оскільки люди відроджуються через віру в Христа, справедливо припустити, що люди в Самарії вже були відроджені Духом при своєму наверненні до Христа. Але охрищені Святим Духом вони були лише при покладанні рук апостолів.

Наступний приклад – коли Павло отримав хрещення Духом Святим (Дії 9:10-18, 22:12-16). Зустрівшись з Ісусом на дорозі в Дамаск, Павло переконався, що Ісус воскрес. І навіть назвав Його Господом. Пізніше він напише святим у Римі: «Бо коли ти устами своїми визнаватимеш Ісуса за Господа і будеш вірувати в своїм

серці, що Бог воскресив Його з мертвих, то спасешся...» (Рим. 10:9).

Після зустрічі Павла з Ісусом по дорозі в Дамаск до нього прийшов Ананій, щоб помолитися за його зцілення і отримання Духа Святого. Те, що Павло вже був християнином, видно навіть з привітання Ананія, який називає його братом. І під час молитви, коли Ананій поклав на Павла руки, той отримав зцілення і був хрещений Духом Святим.

У Новому Заповіті знаходимо тільки один приклад, коли люди отримали відродження і хрещення Духом Святим одночасно. Це сталося в домі Корнілія, про що читаємо в Діях 10.

І це було доказом того, що Бог справді спасає і поган. Бо юдеї сумнівалися в тому, що язичники можуть бути спасеними. І Бог дав хрещення Святим Духом одразу по наверненні, щоб переконати юдейських віруючих, що Бог приймає в Церкву і поган.

У Діях 10:45-47 написано, що ознака говоріння іншими мовами переконала Петра в тому, що погани включені в Божий народ. Ця ж ознака переконала віруючих юдеїв у Єрусалимі, як написано в Діях 11:16-18.

Останній приклад, який показує відмінність між відродженням і хрещенням Духом Святим, – це історія навернення ефесян. Написано, що до зустрічі з Павлом вони хрестилися хрещенням Івана Хрестителя.

Першим враженням про них Павла була думка, що це істинні віруючі. Однак згодом він довідався, що вони знають тільки Іванове хрещення. І запитує, чи вони прийняли Духа Святого, коли увірували. Цим питанням Павло дає зрозуміти, що можна прийняти Духа Святого після увірування.

Тут чітко видно, що ефесяни отримали хрещення Духом Святим окремо від відродження і після прийняття водного хрещення. У четвертому вірші читаємо, що вони увірували в Христа, у п'ятому – що прийняли водне хрещення, і тільки в шостому – що вони були хрещені Духом Святим при покладанні рук Павла.

Цікаво зазначити, що порядок отримання спасіння, а вже потім духовного хрещення, згаданий у Діях 19:4-6, точно відповідає тому питанню, яке Павло задає ефесянам на початку цього розділу: «Чи ви Духа Святого одержали, як увірували?».

Результати хрещення Духом Святим

Які результати хрещення Святим Духом? За словами Ісуса, це переживання дає віруючому сміливість свідчити про Нього і веде до активнішої євангелізації. Він сказав: «Та ви приймете силу, як Дух Святий зійде на вас, і Моїми свідками ви будете...» (Дії 1:8).

У цій же книзі читаємо, як після сповнення Духом люди говорили Слово «зі сміливістю» (Дії 4:31). Усім відоме бурхливе зростання п'ятидесятницького і харизматичного рухів. Одна з причин цього феномена – сміливість, отримана внаслідок хрещення Святим Духом.

Так само після хрещення Святим Духом більш потужно в житті віруючого проявляються духовні дари. Це видно і в служінні ранньої Церкви, і в наступні віки. Тільки переживши досвід хрещення Святим Духом, вони почали практикувати надприродні дари.

Хрещення Святим Духом активізує служіння, де дари Духа забезпечують силу та мудрість для поширення Євангелія і зростання Церкви. Можна згадати, що в Старому Заповіті П'ятидесятниця була святом жнив, що символізує сьогодня євангелізацію.

Хрещення Святим Духом також спонукує ще більше і з ще більшим ентузіазмом прославляти Бога. Підтвердження цього знаходимо в Діях святих апостолів. Після хрещення Духом Святим люди «говорили «про великі діла Божі» (Дії 2:11). Сам Ісус постановив, що «Бог є Дух, і ті, що Йому вклоняються, повинні в дусі та в правді вклонятися» (Ів. 4:24).

ПРАКТИКА ХРЕЩЕННЯ ДУХОМ СВЯТИМ

Вільям Мензіс пише про загальну користь від хрещення Духом Святим: «Хрещення Духом стає входом у поклоніння, яке є благословенням для зібраних Божих святих. Хрещення – це ворота, які ведуть до розмаїття служінь в Дусі, названих дарами Духа, включаючи і безліч духовних служінь».

Говоріння іншими мовами

Останнім і найбільш дискусійним питанням щодо хрещення Духом Святим є говоріння іншими мовами.

Дехто вважає, що говоріння мовами ніколи не супроводжує хрещення Духом Святим. Деякі вчать, що після апостольського періоду дар мов припинився. Дехто впевнений, що говоріння мовами іноді, але не завжди, супроводжує хрещення Духом Святим. Так навчають деякі харизмати.

Ще один погляд – говоріння на мовах завжди супроводжує хрещення Духом Святим. Це вчення п'ятидесятників і деяких харизматів. Треба визнати, що в Писанні немає конкретних фактів, які би підтверджували це. Але такий висновок можна зробити шляхом аналізу і систематизації текстів Біблії.

На підтримку думки про те, що говоріння іншими мовами є ознакою хрещення Духом Святим, свідкують ряд випадків, згаданих у Писанні. Зокрема, тексти з Дій 2:4, 10:46, 19:6. Щодо випадку з домом Корнилія (Дії 10) зауважимо, що Петро переконав лідерів Єрусалимської церкви в істинності отримання поганями хрещення Духом Святим саме тим, що вони заговорили іншими мовами (Дії 11:15-18). Для Петра і Єрусалимської церкви мови служили ознакою отримання хрещення Духом.

Ще один факт пов'язаний із хрещенням Духом Святим у домі Корнилія і в Ефесі. Про Корнилія читаємо: «Бо чули вони, що мовами різними ті розмовляли та Бога звеличували...» (Дії 10:46). В Ефесі: «А коли Павло руки на них поклав, то зійшов на них Дух Святий, і різними мовами стали вони промовляти та пророкувати!» (Дії 19:6).

Щодо феномена говоріння іншими мовами, записаного в Діях 1:8, коли Дух Святий зійшов на перших християн, не можна казати, що інші мови були дані тільки як засіб для євангелізації тих, хто говорив на тих мовах. Тому що усі люди, зібрані в Єрусалимі на свято, розуміли арамейську мову, якою говорили священники в храмі і якою проводили богослужіння. І не було жодної необхідності в інших мовах для євангелізації. Та й учні не проповідували натовпу, а просто говорили про «великі діла Божі» (Дії 2:11). Нарешті, у Діях ніде більше не згадується, що мови служили засобом євангелізації.

На користь вчення про мови як ознаку хрещення Духом Святим зазначимо, що Павло був сповнений Духом (Дії 9:17) і говорив мовами (1 Кор. 14:18). У Діях 8:17-19 не написано конкретно, що ті, хто прийняв Духа Святого, говорили іншими мовами. Але видимий прояв якоїсь надприродної сили спонукав Симона запропонувати апостолам гроші, щоб набути здатність передавати дар Духа іншим людям.

Ще одне цікаве спостереження на користь позиції п'ятидесятників – Дії 2:4. Цей перший випадок отримання хрещення Духом Святим може бути взірцем або еталоном, якому відповідають всі наступні випадки. І це ми далі бачимо в Діях. А значить, Дії 2:4 – і сьогодні взірць для отримання такого досвіду.

Виникає, однак, питання, що коли говоріння мовами є ознакою хрещення Духом Святим, чому в 1 Кор. 12:30 Павло написав: «Чи ж мовами всі розмовляють?».

Річ у тому, що в цьому тексті Павло говорить не про ознаку хрещення Духом Святим, а про публічне застосування цього дару на богослужінні. Усі дари, згадані в 1 Кор. 12:28-30, використовуються публічно. Бог не спонукає всіх говорити мовами на богослужінні. А в 1 Кор. 14 Павло говорить іноді про публічне, а іноді про особисте вживання мов (див. вірші 2, 4, 28).

Якщо говорити загалом, то можна побачити три сфери використання мов.

– Ознака отримання хрещення Духом Святим.

– Особиста молитва іншою мовою під натхненням Духа Святого, коли Він клопочеться за нас. При цьому наш розум залишається без плоду і ми говоримо Богові таємні речі.

– Публічна молитва іншою мовою як прояв дару говоріння іншими мовами. У цьому випадку це ознака для невірних. Це може виражатися в тому, що християнин говорить мовою, яка зрозуміла невірному. Але так само це проявляється і в спільному використанні з даром тлумачення мов, що рівносильне пророчтву, і тоді це показує невірному, що сказане йому не походить від людини, а є надприродною дією Бога.

Отримання хрещення Духом Святим

Найперше треба звернути увагу на слово «дар». У Діях 10:45 написано, що «дар Духа Святого пролився... на поган». Якщо хрещення Духом Святим – це дар, то це зовсім не якесь духовне досягнення чи нагорода за прогрес у освяченні. Бог дарує Духа всім, хто відкритий для Нього. У будь-який момент після навернення до Бога людина може прийняти цей дар від Нього.

Той, хто бажає цього, повинен просити Бога з вірою. Ісус пообіцяв: «...скільки ж більше Небесний Отець подасть Духа Святого всім тим, хто проситиме в Нього?» (Лк. 11:13). А Павло писав: «Це одне хочу знати від вас: чи ви прийняли Духа ділами Закону, чи із проповіді про віру?» (Гал. 3:2).

У зв'язку з хрещенням Духом Святим часто зустрічається практика покладання рук, яка знаходить підтвердження в Писанні (Дії 8:17, 9:17, 19:6). Однак це не обов'язкова умова. Дім Корнилія, наприклад, отримав хрещення без покладання рук.

Останній момент з приводу хрещення Духом Святим – деякі неправильно передбачають, що необхідно чекати або пройти деякий період підготовки й очікування до того, коли людина буде готова хреститися Духом. Таке переконання базується на повелінні Ісуса учням залишатися в Єрусалимі, доки сила згори не зійде на них. Інші ж вважають, що потрібна наполегливість в молитві для того, щоб «упокорити впертість людського духа».

Однак треба розуміти, що існувала особлива причина для того, що учням довелося чекати. Перше вилиття Духа мало відбутися в день П'ятидесятниці як виконання символіки цього старозаповітного свята. Окрім того, учням потрібно було духовно підготуватися до відкритого проголошення Євангелія, яке почалося з дня П'ятидесятниці.

Важливо також зазначити, що у всіх наступних випадках хрещення Духом Святим віруючі не чекали, а отримували хрещення через невеликий проміжок часу після звернення до Господа.

Тому, говорячи про практичний бік отримання хрещення Духом Святим, треба відзначити наступні кроки.

– Насамперед потрібно мати віру в Ісуса Христа як Господа і Спасителя і бути народженою згори людиною.

– Треба прийняти вірою той факт, що Господь і сьогодні хрестить Духом Святим.

– Треба мати сильне і щире бажання отримати хрещення Духом Святим. В Ів. 7:37-39 сказано: «А останнього великого дня святого Ісус стояв і кликав, говорячи: Коли прагне хто з вас, нехай прийде до Мене та й п'є! Хто вірує в Мене, як каже Писання, то ріки живої води потечуть із утроби його. Це ж сказав Він про Духа, що мали прийняти Його, хто вірував у Нього. Не було бо ще Духа на них, не був бо Ісус ще прославлений».

– Треба молитися з бажанням і вірою про те, щоб Господь хрестив Духом Святим. Такі молитви можуть звершатися і наодинці з Богом, і спільно з іншими віруючими і служителями. При

спільній молитві можливе покладання рук служителів, але можна молитися і без цього. Однак потрібно пам'ятати, що хрестить Бог, а не той, хто покладає руки і молиться.

– Останній крок – отримати хрещення Духом Святим і молитися іншими мовами.

Дія Духа Святого в житті християнина

Фраза «сповнення Духом» зустрічається, по-перше, у зв'язку з хрещенням Духом Святим у Діях 2:4, 9:17. Але є ще два значення вживання цієї фрази. Іноді вона стосується постійного освячуючого впливу Духа Святого в житті віруючого – це бачимо в Діях 6:3, 7:55, 11:24, 13:52; Лк. 4:1, Еф. 5:18.

Третє значення – це тимчасове переживання віруючого, у результаті якого проявляється особлива духовна сила або чудо. Такі випадки описані в Діях 4:8, 4:31, 13:9; Лк. 1:15, 1:41, 1:67. Після прояву духовного дару або чуда це особливе переживання «сповнення Духом» припинялося.

Деякі натяки допомагають читачам Біблії зрозуміти, коли мова йде про постійний освячуючий вплив Духа (вживається дієслово «плероо»), а коли – про тимчасове переживання сили (дієслово «пімплемі»).

Еф. 5:18 – «...наповнюйтесь Духом» стосується до Його постійного впливу, що освячує. Ось чому повеління стоїть в теперішньому часі, який у грецькій мові вказує на постійну дію.

Однак сповнення Духом як тимчасове переживання сили також може повторюватися в житті віруючого. Про Петра двічі говориться, що він сповнився Духом для звершення особливого надприродного служіння (Дії 4:8, 4:31). Він проповідував з особливою відвагою і сміливістю без попередньої підготовки (у другому випадку навіть місце те затряслося).

Павло також пережив таке тимчасове отримання особливої сили від Духа Святого (Дії 13:9) для викриття ворожбитів Елімі.

Інші фрази, що описують досвід сповнення Духом, – це «прийняття Духа» і «дар Духа». На що вони вказують? Тут це стосується того, хто вживав ці фрази. У Луки ці вирази вжиті в контексті, що говорить про хрещення Духом Святим (Дії 2:38, 8:17-20, 15:8, 10:45-47, 11:16-17, 19:2). У Павла та Івана ці фрази мають значення «відродження» (Гал. 3:2, 14; Ів. 7:39, 14:17, 20:22; 2 Кор. 11:4).

Нарешті Біблія говорить про те, що віруючі «запечатані Духом Святим» (Еф. 1:13, 4:30; 2 Кор. 1:22). У світлі того, що віруючі запечатані «на день викупу» (Еф. 4:30), мова тут йде не про силу, а про спасіння. Тому вираз «запечатані Святим Духом» стосується не хрещення Святим Духом, а відродження Святим Духом.

Хрещення Святим Духом в історії Церкви

В історії Церкви можна виокремити кілька осіб, що підтверджували отримання досвіду хрещення Духом Святим. У ранніх отців нерідко згадується про дію надприродного в Церкві, у тому числі і говоріння іншими мовами. Серед них – Юстин Мученик («Розмова з Трифоном юдеєм, 2 Апологія»), Іриней Ліонський («П'ять книг викриття і спростування лжеіменного знання»), Тертуліан («Проти Маркіона»), Новаціан («Про Трійцю»).

У Західній Церкві VI ст. виділився Біда Високоповажний, що говорив про «п'ятидесятницький вогонь», який змушує людину «говорити». Коментуючи Дії 19, він провів розмежувальну лінію між відродженням і хрещенням Духом.

У XVI ст. католицький мистик Джон з Аліви підкреслював особисте ведення Духа в житті віруючого. Він також вчив, що віруючі можуть отримати особливе хрещення Духом Святим. Людині треба готуватися до цього через внутрішнє очищення, пости, усамітнення, прохання, утримання від світської суєти. У результаті цього у віруючому збільшуються любов, радість, зростає сила для

протистояння спокусам і він позбавляється страху.

На Сході своїм вченням про Духа Святого відомий шанований православними Симеон Новий Богослов (X-XI ст.), який наполягав на отриманні особливого духовного досвіду з Богом – хрещення Духом Святим. Це доступне після відродження для «випробуваних» віруючих. Для отримання цього досвіду необхідні очищення, прагнення і смирення зі сльозами. Сльози, на його думку, також є ознакою отримання духовного хрещення поряд із принесенням плода Духа, усвідомленням Божої присутності і прозорінням від Духа.

Відомий реформатор Томас Мюнцер (XVI ст.) також говорив про особливий особистий досвід з Духом, тобто про духовне хрещення. Віруючий може отримати особисте ведення Духа і відкриття від Нього в снах і видіннях. Для отримання цього досвіду потрібно очиститися і усунути від світських задовольств. До того ж пуритани вчили, що після навернення людина може отримати від Бога особливу благодать, в силу якої вона утверджується в своєму спасінні.

Хоча про дії духовних дарів згадувалося упродовж всієї історії Церкви, з плином часу їх стає все менше і менше. Проте згодом з аналізом Бойда: «Той факт, що в цей період прояв харизматичних дарувань згас, не означає, що це сталося за задумом Божим. Найімовірніше, це вказує на занепад духовної активності Церкви в той час».

Однак починаючи з XVIII ст. Церква почала переживати оновлення інтересу до служіння Духа Святого. Деякі послідовники Джона Веслі, зокрема Джон Флетчер, називали досвід, через який людина отримувала повне освячення, «хрещенням Духом Святим». Відомі й особливі успішні євангелісти свідчать про посилення переживань з Духом Святим. Серед них – Д. Л. Муді, Р. А. Торрі, Чарльз Фінней.

Нарешті всім відоме вражаюче зростання п'ятидесятницького руху в XX ст. П'ятидесятницький рух – найбільш зростаючий рух у історії Церкви. Цьому рухові властиве вчення, що всім віруючим після навернення доступне хрещення Духом Святим.

І насамкінець ще одним доказом збереження поняття хрещення Духом Святим з новозаповітного часу є практика Православної та Католицької Церков, виражена в поданні таїнств миропомазання і конфірмації.

Вчення Католицької і Православної Церков про особливе переживання сповнення Духом Святим після спасіння має багато спільних рис із вченням п'ятидесятників і є свідченням збереження упродовж церковної історії істини про окреме отримання сили Духа Святого.

У Катехизисі Католицької Церкви написано: «Дія таїнства конфірмації стосується особливого вилиття Духа Святого, як одного разу це сталося з апостолами в день П'ятидесятниці». Згідно з католицьким вченням, перевага цього досвіду включає в себе «збагачення особливою силою Духа Святого», щоб віруючі стали свідками Ісуса.

Православні ж говорять про отримання сімох дарів Духа, перелічених у Іс. 11:2, – премудрості, розуму, поради, сили, пізнання, благочестя і страху Господнього.

Щодо хрещення Духом Святим «харизматичних» католиків сьогодні, то це переживання трактується по-різному. Католицька догматика не має офіційної позиції щодо цього явища, але його не відкидають, а приймають з розсудливістю. До речі, католицизм ніколи не вчив, що духовні дари перестали діяти в Церкві.

Для пояснення сучасного феномена «харизматії» деякі католики передбачають, що це прояв благодаті, отриманої під час або водно з хрещення, або ж конфірмації. Інші думають, що Дух Святий, перебуваючи в серці, може сповнити віруючого силою різними способами в різні часи. Деякі ж просто стверджують, що хрещення Духом – це результат поглиблення особистих взаємин віруючого з Духом, який перебуває в ньому.

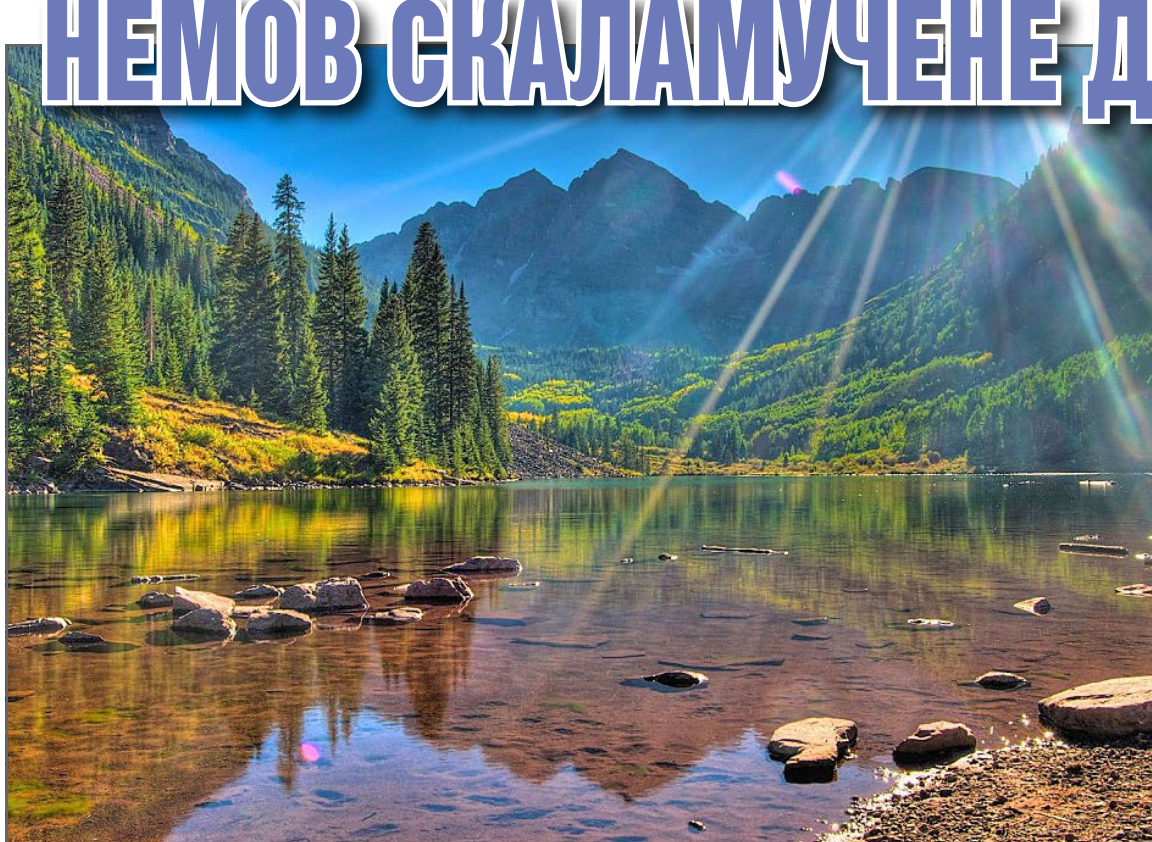
Божа мудрість говорить: «Джерело скаламучене чи зіпсутий потік – це праведний, що схилиється перед безбожним» (Пр. 25:26). Завжди кришталево чиста, прохолодна та найсвіжіша джерельна вода, яка ключем б'є із надр землі. І якщо туди ніхто не втрутився, п'ємо таку воду без будь-яких сумнівів, вагань та остережень. Проте дуже легко скаламутити джерело, збовтати в ньому воду. Щоб зберегти чистоту води, його потрібно захищати від пилкових бур, замулення, засмічення та захаращення.

Вода в Біблії виступає символом Святого Духа: «А тепер ось послухай, о Якове, рабе Мій, та Ізраїлю, якого Я вибрав... Не бійся, рабе Мій, Якове, і Шіруне, якого Я вибрав! Бо виллю Я воду на спрагнене, а текучі потоки на суходіл, виллю Духа Свого на насіння твоє, а благословення Моє на нащадків твоїх...» (Іс. 44: 1–3); «Убогі та бідні шукають води, та нема, язик їхній від прагнення висох, – Я, Господь, і їх вислухаю, Бог Ізраїлів, не лишу їх!». Я ріки відкрию на лисих горах, а джерела – посеред долин, оберну Я пустиню на озеро водне, а землю суху – на джерела!» (Іс. 41:17-18).

Як у природі на сухій землі вимирає вся рослинність та тваринність, так і в духовному житті згасають найкращі почуття, втрачаються правильні погляди та зникають хороші бажання без присутності Святого Духа. Коли Він приходить, то висохла та виснажена душа оживає, немов савана під час повноводдя.

Праведник порівнюється до джерела, і про це сказав Ісус Христос: «Кожен, хто воду що п'є, буде прагнути знову. А хто питиме воду, що Я йому дам, прагнути не буде повік, бо вода, що Я йому дам, стане в нім джерелом тієї води, що тече в життя вічне» (Ів. 4: 13-14), «А останнього великого дня свята Ісус стояв і кликав, говорячи: «Коли прагне хто з вас – нехай прийде до Мене та й п'є! Хто вірує в Мене, як каже Писання, то ріки живої води потечуть із утроби його». Це ж сказав Він про Духа, що мали прийняти Його, хто вірував у Нього» (Ів. 7:37-39).

Як у природі ніхто не буде пити збоганої води, так і неможливо втамувати

духовної спраги від праведника, який поклонився перед безбожним і якого Святе Письмо називає уже скаламученим джерелом. Не виникало б абсолютно ніяких запитань, коли б йшлося про грішника чи безбожника, якого названо так. Але ж ні – праведник, який схилиється перед безбожником, є зіпсутим потоком.

Чому ж саме факт схилення праведника перед кимось визначає його духовну чистоту? Бо поклоніння є глибоким шануванням когось і впокоренням перед ним, а може бути, що й перед чимсь. Перша згадка про поклоніння стосується принесення жертви Богові батьком усіх віруючих: «І сказав Авраам своїм слугам: «Сідайте собі тут з ослом, а я й хлопець підем аж туди, і поклонимось, і повернемося до вас» (Бут. 22:5).

Люди усіх народів та народностей, мов і язиків, віруючи в Бога, завжди відчували і розуміли необхідність поклоніння перед Ним. Один із випадків, відносно якого і досі існує ряд запитань та непорозуміння, показує поклоніння Богові як один із перших та найважливіших проявів Його визнання: «Коли ж народився Ісус у Вифлеємі Юдейським, за днів царя Ірода, то ось мудреці прибули до Єрусалиму

зі сходу, і питали: «Де народжений Цар Юдейський? Бо на сході ми бачили зорю Його, і прибули поклонитись Йому»; «І ввійшовши до дому, знайшли там Дитяtko з Марією, Його матір'ю. І вони впали ницьма, і вклонились Йому. І, відчинивши скарбниці свої, піднесли Йому свої дари: золото, ладан та смирну» (Мт. 2:1-2,11).

Безіменними для нас залишилися люди, які прийшли поклонитись Ісусові, у покори власті перед Ним і принести дорогіцінні жертви-дари. Поклоніння Богові знаходило своє видиме вираження. У певному місці люди падали ниць, схилилися, припадали на коліна, опускали голову... Визнаючи в Ісусі Христі пророка, жінка звернулася до Нього: «Отці наші вклонялися Богу на цій ось горі, а ви твердите, що в Єрусалимі те місце, де потрібно вклонятись» (Ів. 4:20). Він дав їй відповідь, яка сьогодні для нас розкриває найголовнішу суть поклоніння Богові: «Наступає година і тепер вона є, коли богомольці правдиві вклоняться будуть Отцеві в душі та правді, бо Отець Собі прагне таких богомольців. Бо Бог є Дух, і ті, що Йому вклоняться, повинні в душі та в правді вклонятись» (Ів. 4:23-24). Усвідомлення та визнання Його верховенства, яке веде до

впокорення і благоговіння перед Ним, та життя за істиною – це правдиве поклоніння. Такі поклонники не схилиються перед безбожниками.

Те, що в людини стає об'єктом для поклоніння, завжди веде до обожнювання. Тому диавол постійно боровся за те, щоб людина поклонялася не Богові, а комусь (чомусь) іншому, навіть якщо це має відношення до Бога та служіння Йому. Біблія містить багато згадок, як велась боротьба із вірними Богові людьми саме за те, щоб відвести їх від поклоніння Йому.

За вказівкою царя Навуходоносора усі управлінці Вавилонської імперії поклонялися золотому бовванові. Серед багатолюддя виділилися три постаті молодих людей, на яких було донесено цареві, що вони навіть під небезпекою смертної кари богам його не служать і бовванові, якого він поставив, не поклоняються. Це були юдеї Шадрах, Мешах і Авед-Него, які зберігали вірність своєму Богові. Не обминула схожа участь і пророка Даниїла, який також наперекір указу царя Дарія продовжував, як і раніше, знову ж таки під загрозою смертної кари, молитися тільки до Господа.

Таким був і юдей Мордехай, про

якого розповідається: «По цих подіях цар Ахашверш звеличив Гамана, сина Гаммедатового, агаг'янина, і підвищив його, і поставив його крісло понад усіх князів, що були з ним. А всі цареві раби, що були в царській брамі, падали на коліна та вклонялися Гаманові, бо так про нього наказав цар. А Мордехай не падав на коліна й не вклонявся» (Ест. 3:1-2).

Існують два способи схилити людину – змушувати і погрожувати або зацікавити, викликати інтерес і бажання поклонитися. Про перший із них йдеться у згаданих історіях. Царські укази, погрози і масове їх виконання іншими неспроможні були зламати стійкість та непохитність вірних людей. Нескореність та відважність – характерні риси героїв віри.

Ісус Христос показав усім приклад того, як не приставати на жодні багатобічючі перспективи, які пропонує диавол через поклоніння йому і яке сьогодні може виразитись в різній формі. Син Людський прийшов спасти світ, прихилити до Отця серця людей Своєю любов'ю і жертвою в ім'я неї. Ворог запропонував Йому легший шлях: «... диавол бере його на височезну гору, і показує Йому всі царства на світі та їхню славу та й каже до Нього: «Це все тобі дам, якщо впадеши і мені Ти поклонишся!». Тоді каже до нього Ісус: «Відійди, сатано! Бож написано: Господеві Богові своєму вклоняйся, і служи Одному Йому» (Мт. 4:8-10).

Коли диаволу не вдається силою змусити нас поклонитись йому, він буде готовий запропонувати будь-яку ціну, аби ми захотіли це зробити. Ми неодмінно зустрінемося із його підступами, хитрощами, лестощами, лицемірством, фальшю, які інколи є не меншими випробуваннями на стійкість, ніж відвертий його тиск і напористість.

До Свого народу Бог одного разу промовив: «... Дві речі лихі Мій народ учинив: покинули Мене, джерело живої води, щоб собі подовбати водозбори, водозбори поламані, що води не тримають» (Єр. 2:13). Той християнин, життєвим кредом якого є слова: «У Тобі – всі джерела мої!» (Пс. 86:7), ніколи не схилитиметься перед безбожним, завжди матиме в собі джерело, яке є витоком тієї ріки, що тече в життя вічне, напуває чистею та цілющою водою усіх спрагнених навколо.

Ігор Крошук.

Цього року я намагався молитися більше. Але молитва не завжди давалась легко. Часто за якусь мить я вже усвідомлював, що думаю про вчорашні розмови, про завтрашнє зібрання чи відпустку на наступному тижні.

Багато віруючих визнають, що також знайомі з таким. Відволікання може стати великою перешкодою для нашого молитовного життя, але, як я тепер розумію, це також і можливість зростати. Як подолати цю звичку, щоб наші молитви були глибшими і цілеспрямованішими.

Моліться з Писанням

Я десь почув, що Біблія вчить нас молитися, як мати вчить дитя говорити. Бог говорить через Слово, а ми відповідаємо Йому, як відповідає дитина, спочатку слухаючи, а потім відповідаючи своїм батькам. Тепер, коли я сам батько дитини, яка розмовляє все більше й більше і часто говорить дуже смішно, ця ситуація мені ой як знайома! І я розумію, що так само і в моєму молитовному житті.

Смисл цієї метафори в тому, що як ніхто з нас не народжений відразу промовцем, так ніхто з нас не знає, як самостійно молитися. Ми вчимося молитися, причому часто через спостереження і повторення.

Якщо я читаю Писання і шукаю, як розвивати свої молитовні інстинкти, то розумію, що воно не лише передає смисл моїх прохань, а й також допомагає пробуджувати мої внутрішні пориви.

У Писанні так багато речей, про які моє тіло не здатне просити. Наприклад, сміливості в ситуації, коли за Слово Боже я піддаюся переслідуванням (Дії 4:29). Тіло не розглядає смутку у світлі Божої слави і Його спасительного плану (Неем. 1:5-11), не каже: «Навчи нас лічити отак наші дні, щоб ми набули серце мудре!» (Пс. 90:12). Але кожного разу Писання вказує на мої вузькі, орієнтовані на себе молитви, і спрямовує їх у сферу Божої слави, Церкви, вічності і успіху в благовісті.

Як не відволікатися під час молитви

Ось кілька біблійних молитов, якими особливо важливо молитися, щоб зосередитися в розумі і серці:

- молитва Неємії, коли він почув, що «мур Єрусалиму поруйнований, а брами його попалені огнем» (Неем. 1:5-11);
- молитва Даниїла про Божий народ у вигнанні (Дан. 9:1-19);
- молитва Йосафата про порятунок від нападу ворогів (2 Хр. 20:1-12);
- молитва Павла про духовну силу, щоб пізнати любов Ісуса Христа (Еф. 3:14-21);
- молитва Господа (часто саме з неї варто починати (Мт. 6:9-13).

Моліться з рукою

Я з'ясував, що дуже корисно записувати свої молитви. Записана молитва не замінює молитву вголос, але вона є дуже добрим доповненням. Коли ми пишемо, виникає певна розумова дисципліна і цілеспрямованість, яка зазвичай відсутня при усному спілкуванні.

Відволікатися в цей момент складніше, і це також дає можливість трохи краще структурувати молитву.

Додаткова перевага ще й у тому, що можна повернутися назад, щоб побачити, як Бог відповів на наші молитви або як Він змінив те, про що я молився.

Моліться з постом

Молитва і піст – це само собою здорові практики, корисні для нас, а працюють вони особливо добре, коли йдуть рука в руку. Порожній шлунок нагадує, що потрібно помолитися: «Боже, наповни мою душу!». Якщо ми щирі під час молитви, це допомагає терпіти голод.

Одна річ, від якої необхідно відмовитися під час посту, – це соціальні мережі. Вони змінюють функціонування нашого мозку, прискорюють інформаційний потік, захаращують свідомість і знижують

здатність до молитовних роздумів і перебування в тиші. Дуже складно перейти від кількохгодинного перебування в Фейсбуці і Твіттері до тривалої молитви.

Ісус, коли молився, часто усамітнювався (Мр. 1:35). Нам так само потрібно виховувати вміння залишатися на самоті, у тиші перед Богом.

Моліться з іншими людьми

Спільна молитва і молитва на самоті насичують одна одну (подібно до того, як молитва і піст). Спільна молитва ефективна не лише тому, що нам складно відволікатися, а ще й тим, що Христос пообіцяв Своє клопотання (Мт. 18:19) і Свою присутність (Мт. 18:20), коли «двоє чи троє» зібрані в Його Ім'я.

Моліться з певною метою

Ми часто відволікаємось, потрапляючи в ситуацію невизначеності і нечіткості, коли у нас так багато молитовних прохань, що ми боїмося, аби щось не забути. Розумівши це, я структурую свій молитовний час певним чином. Наприклад, я можу зосередити свою молитву навколо одного аспекту Божого характеру. «Господи, сьогодні я побачив Твою вірність через...» Або фокусуєся на конкретній потребі: «Господи, останнім часом моє серце таке холодне, тому що...»

Складно відсторонитися, якщо дотримуватися заданої теми і певної структури молитви.

Якщо ви постійно відволікаєтесь через одні і ті ж речі, ви можете помолитися, щоб цього позбутися. Просто конвертуйте те, що вас відволікає, у можливість використати це для того, щоб посилити свої молитви. «Господи, сьогодні я відволікся через... Я віддаю це Тобі».

Моліться з емоціями

Неправильно дозволяти нашим емоціям керувати нашою волею. Є правильний спосіб змусити

емоції включитися в хід молитви (а не просто їх переживати), який може допомогти не відволікатися.

Давид, наприклад, запитував у своїх емоцій: «Чого, душе моя, ти сумуєш, і чого ти в мені непокоїшся?» (Пс. 43:5); він закликав свої емоції до дії: «Благослови, душе моя, Господа, а в серці моєму – святе Ймення Його!» (Пс. 103:1); і він говорив своїм емоціям: «Господь моє світло й спасіння моє, – кого буду боятись? Господь – то твердиня мого життя, – кого буду лякатись?» (Пс. 27:1).

Якщо є щось конкретне, що вас відволікає (апатія, тривога, неспокій), заперечте їм, як це зробив Давид. Здолайте їх контремоціями, народженими істиною.

Моліться з Ісусом

Сперджен одного разу порадив тим, хто молиться, якщо вони раптом втратять нитку проповіді або не будуть знати, що сказати далі, почати дякувати Ісусу за Його Благую Вістку. Це може допомогти і в нашому молитовному житті.

Часто я говорю в молитві: «Господи Ісусе, ось де б я був, якби не Ти... Ось де я тепер завдяки тому, що Ти є в моєму житті... Ось через що Тобі довелося пройти, щоб зробити це...»

Ісус спас нас від гріха, смерті і вічної загибелі. Він прийняв нас у Свою небесну сім'ю, одягнув нас у Свою праведність і запросив розділити з Ним Його славу. І за це Він заплатив величезну ціну – кров пішла з Його вен і Він занурився в темряву смерті і поразку, Його друзі втекли і вороги насміхалися над Ним, любов між Отцем і Сином, вперше за всю вічність була розірвана.

Складно піддаватися роздумам, якщо ми сфокусовані на істині про пекло, небо і Голгофу. Зробіть їх Полярною зорею у своєму молитовному житті, і це допоможе перемогти звичку відволікатися.

leshua.org.

МИЛОСЕРДЯМ І ПРАВДОЮ

Любов багатогранна... Вона виявляє себе не лише в душевному трепеті, ніжності, великій прихильності до когось із людей, а й у співчутті, переживанні, готовності до більшої чи меншої жертви, бажанні допомогти, взяти участь у чужих турботах та проблемах.

Ми знаємо, з якою місією прийшов на землю Ісус. Любов до світу спонукала Його залишити славу небес і зійти на землю, переповнену злом та брудом. Він приніс людям нове вчення, і для того, аби люди повірили Його словам, Він мав підтвердити їх явленням чудодійної сили Божої. Але саме любов до людей часто спонукала Його виходити за межі Свого конкретного завдання. Милосердя... Ця риса властива й нам, людям, як творінню Божому.

Ось Ісус, йдучи в місто Наїн, зустрічає біля міських воріт жалобну процесію, — виносили єдиного сина в матері, а вона була вдова. Вдовам і нині живеться не солодко, особливо коли сім'я велика, хоча й існує деяка соціальна підтримка з боку держави. А в давні часи втрата годувальника ставила родину на межу голодної смерті. Ісус це знав, і серце Його стислося від жалю.

Коли Він побачив горе вдови, то «змилосердився над нею і сказав їй: «Не плач!» (Лк. 7:12). Торкнувшись мертвого, і той підвівся живий. Ось двоє сліпих, що сиділи на узбіччі дороги, очікуючи, може, хто кине їм щось на прожиток. Почувши, що наближається Ісус, вони почали волати й просити про помилування. «Ісус змилосердився, доторкнувся очей їхніх, і в ту ж мить прозріли очі їхні» (Мт. 20:34). Ось хворий на прокажу, і «Ісус, змилосердившись, простяг руку...» (Мр. 1:41).

Милосердя — одна з визначальних рис характеру Бога. «Господь, Бог твій, милостивий Бог; Він не полишить тебе...» (Повт. Зак. 4:31). Наявність цієї риси інколи помітно впливала на Божі початкові рішення стосовно якихось дій або людей, і Він змінював ці рішення. «Але коли наvertнеться той народ, що Я грозив йому, та покине він зло своє, то Я відкладаю те лихо, яке задумав йому заподіяти» (Єр. 18:8). Загальновідомий приклад маємо також у Книзі Йони (1-4), де Бог відмінив Свій смертельний присуд Ніневії, коли гордяни покалися. Діє Боже милосердя, проявляється Його любов.

Людині, як творінню Божому, теж властиве милосердя. Милосердя займає в Слові почесне місце поряд зі скромністю, слухняністю (Як. 3:17), довготерпінням (1Кор. 13:4), добротою, вірою (Гал. 5:22). Біблія дає нам чимало вражаючих прикладів прояву милосердя.

Згадаємо, хоча б, великого пророка Іллію. Рятуючись від царя Ахава та його підступної дружини Єзавелі, він деякий час переховувався в печері, а потім Господь звелів йому перебраться в Сарепту сидонську: «Я повелів там удові,

щоб давала тобі їсти» (1 Цар. 17:10).

Вдова ця була по-своєму унікальною для свого середовища людиною. Сарепта — невеличке містечко на березі Середземного моря в країні давніх мешканців Палестини ханаанейян, що її називали Фінікією. Ханаанейяни були закоренілими поганями (згадана Єзавель, між іншим, теж звідти родом), мали за богів Ваала, Астарту, Таммуза та інших, вдова ж вірила в єдиного Бога, мала з Ним тісне спілкування, знала волю Його й була, очевидно, такою собі релігійною аномалією в середовищі свого народу. Неважко уявити, як їй там жилося. Поміж рядків цієї оповіді бачимо мудрість, сильну загартовану віру, праведність та милосердя цієї людини.

Іллія жив у неї досить тривалий час. Вона служила йому, й він, безперечно, був їй вдячний. Але чим міг відплатити? Не мав ні золота, ні срібла, хліб, олія та вода, що їх дав Господь, на той час були єдиним багатством у домі. І ось хворіє й помирає син вдови. Яке горе для матері! До всіх страждань вдови — це й це.

Звичайно ж, був вражений і пророк. Під впливом почуттів він бере хлопчика з рук матері. Не запитавши Бога про Його волю, заносить мертвого в горішню кімнату, де жив, кладе на своє ліжко й лише тепер починає молитися. «Господи, Боже мій! Чи й цієї удовиці, що я в неї мешкаю, учиниш зло, щоб убити її сина?» Це волання душі. Яка дивна фраза! Він каже так, ніби до цього, коли він підіймався по сходах з дитиною на руках, у нього була вже розмова з Богом. І якби в цій розмові Господь схвалив дії пророка, благословив його на вчинення чуда, Іллія просто подякував би Богові й прославив Його. Але серце Іллі після слів Всевишнього було збентежене ще більше, й це могло статися лише в одному випадку: Бог сказав Іллі, що хоче забрати цю дитину.

Іллія не згоден! Він не може прийняти цієї присуди! Він починає робити те, що робив, очевидно, не раз і мав успіх. Він накриває отрока своїм тілом, намагаючись передати холодному небіжчику життєдайне тепло свого тіла, своєї душі, свого серця. Один раз — ніякого успіху. Удруге — нічого. Утретє — тіло отрока холодне. І тоді він знову молить Бога... Цього разу милосердя Боже з'єдналося з милосердям людини і сталося диво.

І чому він каже: «... й цієї удовиці... учиниш зло»? Оця маленька буквочка «й» тут дуже багато важить. Якщо «й цієї», то очевидно, були й інші, кому Бог теж заподіє таке ж «зло». Та й як не бути — у країні лютував голод! Нема

сумнівів у тому, що чимало людей вмирало. Іллія все те бачив. За своїм характером він не може, ставши в позу великого слуги Божого, спокійно спостерігати за стражданням людей. У його серці величезне сум'яття.

Пригадаємо, як починався голод. «Іллія... сказав до Ахава: Так, певно, як живе Господь, Бог Ізраїля, якому я служу, цими роками не буде ні роси, ні дощу, хіба що на моє слово» (1 Цар. 17:1). «... Хіба що на моє слово», — Іллія так прозоро натякає цареві: варто тобі звернутися до мене з таким проханням, і тисячі людей, що можуть померти голодною смертю, буде врятовано. Та куди там! Ахав ненавидів Іллію, ну і, звичайно, царська гордість. А якби він, жаліючи народ, такі перебори свою вельможу пихатість і звернувся до пророка з необхідним проханням, що сказав би йому Іллія? Тільки одне: «Ти й твоя родина... ви покинули заповіді Господні» (1 Цар. 18:18). І якби цар прийняв це в смиренні й покався, ось тоді Іллія звернувся б до Бога з клопотанням про помилування Ізраїлю. Але цього не сталося.

Невже й цієї вдови! Милосердя пророка відчайдушно протестувало. Іллія дивився, як страждають люди, як помирають дорослі, діти... Маючи, так би мовити, певні повноваження від Бога, він, схоже, почувався як чоловік, що стоїть на березі річки з рятівним кругом у руках і спостерігає, як за декілька метрів від нього тоне людина. І він має право кинути потоплюючому рятівного круга лише тоді, коли цей бідолашний попросить про допомогу. Але той відчайдушно махає руками, ковтає воду, втрачає останні сили, проте мовчить...

Моє переконання: Іллія мав чуйну, співчутливу душу. Хтось не погодиться, мовляв, а як же ті ваалові пророки, котрі загинули від руки Іллі, чи попалені п'ятдесятки царської охорони? Відповім так: Іллія був бійцем воїнства Господнього на землі й виконував накази Неба сумлінно й безстрашно, незважаючи на свої внутрішні почуття. Як, напевно, і сьогодні це мусять робити дисципліновані солдати.

Досить далеко від нас, звичайно, ця історія, але милосердя не втратило цінності ні в очах Божих, ні в житті людей. Воно й сьогодні здатне робити великі, хоч і не надто розумні на погляд іззовні дива, торкаючись змучених, зневірених, хворих людських душ. Вдова зі Сарепти була віруючою, вірою Богові людиною, але сумніви стосовно Іллі не полишали її, незважаючи на чудо з борошном та олією, аж до того моменту, коли пророк явив їй глибоке милосердя, повернувши

життя її дитині: «Тепер я знаю, що ти — чоловік Божий та що слово в устах твоїх правда» (1 Цар. 17:24). Аж тепер...

Так і ми, друзі. Ми можемо скільки завгодно говорити невірним людям, що Бог їх любить, що Він за них дуже турбується, переконливо доносити їм глибокі теологічні істини й таке інше, але найвагомішим аргументом на підтвердження правдивості наших слів, останнім каменем, що розбіє всі сумніви цих людей, може бути акт нашого особистого милосердя.

Навколо безліч місць, де хтось потребує нашого дієвого співчуття і де ми можемо явити любов Божу й прославити Ісуса. Ось що розповідає Ольга Сокіл.

«Сусідка моя, старенька вдова Лідія Савівна, прожила вельми тяжке життя: голод, розруха, війна... Було їх у сім'ї десятеро. Помер чоловік, помер син, померла невістка, а за нею інші, ось і лишилася бабця із внуком Степаном. Внук вів життя далеко не благочестиве: то ходив на роботу, то ні, випивав, а бабуся все турбувалася за нього. Та от сталася біда: Лідія Савівна упала, зламала кульшову кістку. Онучки, діти її сестри, хотіли лікувати стару, та операція коштувала дорого, і Лідія Савівна відмовилася, пожаліла онуків, котрі тільки-но розрахувалися з боргами після похорону матері, не захотіла, щоб онуки знову позичали. Вирішила: якщо обійдеться».

Три роки вона не вставала з постелі. Біля ліжка стояли дві табуретки, на них — деякий посуд, цукор, чай, вода й хліб та те, що принесуть сусіди. Степан збирав компанії, пиячили, інколи сусіди їх розганяли. Коли приходив п'яний, то вимагав гроші, навіть бив стару. При такому житті бабиної пенсії вистачало на тиждень. Постійно відвідували її дві сусідки і я. Лідія Савівна плакала, казала, що коли б не сусіди, то померла б голодною смертю.

Коли я була в Києві, то щодня заходила до неї, питала, чи є що їсти, чим їй допомогти. І звичайно ж, розповідала про Ісуса, про Його любов до людей, інколи співала їй псалми. Жінка розповідала про своє гірке життя, а я втішала її як могла. Вона сприймала Слово Боже, весь час просила, щоб я приходила до неї. Час від часу я прибирала в квартирі, навела лад у шафах.

А що робилося на кухні! Повні відра сміття, пляшки від горілки, пива, на столі недопалки та бруд. Плита чорна, каструлі, миски, мабуть, з місяць не миті, у пательнях повзали черви. Мене нудило, але так прибрала. Вивела тарганів, а їх було повно скрізь, у тім числі і в постелі хворої. Це був жах. Як можна жити в таких

умовах! Сморід, бруд, безнадія й розпач.

Я весь час молилася за спасіння її душі та душі її онука. Коли від'їжджала в село, Лідію Савівну доглядали дві сусідки, які недавно прийняли Христа. Пам'ятаю, як одна з них, тітка Катя, сказала: «Я така була раніше скупа на те, щоб комусь щось дати, а тепер, Олю, не повіриш, не можу проковтнути й шматка хліба, якщо не відвідаю й не віднесу щось Ліді. Вона ж лежача, хвора й голодна». Господи, який Ти добрий та милосердний! Як вмійш змінювати серця людей!

Бог любив Лідію Савівну. Вона лежала три роки, але пролежнів не було, мала гарну пам'ять, світлий розум. Бог весь час був із нею. Його любов проявлялася через нас у всьому: у турботі, у підтримці, в допомозі.

Тим часом і Степан змінювався. Навчили його варити їсти, й він уже сам міг зварити суп, кашу, підсмажити картоплю. Наступного мого приїзду ми прибирали в квартирі вже вдвох: він виносив сміття, замітав, я мила посуд, Степан витирав. Я відчувала, як йому зараз потрібна підтримка. Сусіди судили хлопця, а мені його було шкода.

Сіли ми на кухні, я погладила його по голові як мати, обняла, а він заплакав, як мала дитина. Я відчувала його біль і гіркоту. Сказала: «Знаю, тобі важко, все розумію, але Бог тебе любить. У тебе все вийде, я помолюся за вас». Він відповів: «Мама і тато так раптово молодими померли, а тут — з бабусею біда. Я не готовий до такого». Я витерла йому сльози й сказала: «Кріпись, ти не сам, ми тобі чим можемо, допоможемо».

Бог вчить нас любити людей такими, які вони є. Усі ми прийшли зі «свинарника» світу цього, але Бог прийняв нас і помилував. Будемо ж від Нього наповнюватися любов'ю й ділитися нею з іншими. Як вона потрібна зараз усім людям!

Після деякої відсутності я знову на певний час приїхала до Києва. Лідія Савівна була мені дуже рада. Ну, звісно, не мені, а Ісусові, Котрий живе в мені. Йому вся слава! Вона сильно ослабла, вже не могла сама їсти, і я її годувала з ложечки, поїла чаєм та водою з дитячої пляшечки з соскою. Треба було помити стареньку, перестелити, переодягнути. Я покликала сусідку, яка працювала в реанімації медсестрою, разом ми зробили все необхідне.

З Лідією Савівною ми помолилися, простили всім і все, що на кого мали, віддали себе в руки Божі, попросили Господа простити нам, де ми згрішили. Я бачила, що Бог готує її до вічності. Вона вже більше спала, інколи прокидалася, просила води, їсти вже нічого не їла. А я її втішала, казала, що вона найкраща бабуся, що Бог її любить і що ми всі її любимо.

Уночі її душа заспокоїлася в Божих оселях. Земний шлях закінчився. По суті, Господь прислав мене аж із Вінниччини, щоб я була поруч з цією змученою, страждальною душею до останнього її часу».

Віктор Котовський.

Під час своєї другої місіонерської подорожі Павло відвідав місто Филипи. Там завдяки його служінню кілька людей увірували в Ісуса Христа як свого Спасителя. Серед них — Лідія з усією сім'єю, а також в'язничний сторож та його всі домашні (Дії 16:14-34).

Незабаром після візиту Павла у Филипи там була заснована церква. Ця церква допомагала апостолу в його діяльності, і Послання було написано як вияв вдячності за це, а також з метою духовно допомогти віруючим у Филипах.

За своєю тональністю Послання дуже особисте, а за викладеними в ньому повчаннями — практичне. Павло підкреслює, що віруючим потрібно радіти в Христі.

Слово «радість» («хара») зустрічається в листі чотири рази (1:4, 25; 2:2; 4:1), а «радіти» («хайра») у тій чи іншій формі — 11 разів (1:18 — двічі; 2:17-18 — чотири рази; 2:28; 3:1; 4:4 — двічі; 4:10). Окрім того, апостол часто згадує тут про те, хто є дитиною Божою. Спосіб життя людини завжди відображає спосіб її мислення і те, що заповнює її розум.

ПОСЛАННЯ ДО ФИЛИП'ЯН

Хоча в Посланні міститься багато повчань і настанов, переважає одна головна тема, і всі решта так чи інакше розвивають її. Тема ця — «Живіть Христовим життям».

Те, що в першому вірші Послання поруч з ім'ям Павла стоїть ім'я Тимофія, має велике значення, тому що Тимофій був у Филипах разом з Павлом, допомагаючи йому в проповіді Євангелія (Дії 16). Та й те, що автор Послання повідомляє про себе (Фил. 3:4-6), цілком відповідає життю Павла.

Апостол перебував у в'язниці, коли писав це Послання. Ймовірно, це було тюремне ув'язнення в Римі. Про це свідчать згадка про «преторію» (римська сторожа) і переживання апостола про ймовірну його прийдешню смерть (1:20-26). А значить, Послання було написано в 61 або 62 році.

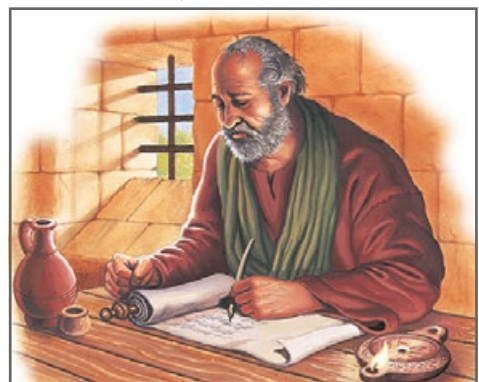
Коли віруючі в Филипах дізналися про те, що Павло ув'язнений у Римі, вони послали Епафродита, котрий, можливо, був у них пресвітером, щоб той послужив апостолу. Епафродит підбадьорив Павла, зокрема й тим, що розповів про добре ставлення до нього филип'ян. Він передав в'язневі і грошову допомогу від них, щоб якось полегшити його життя (4:18). Тричі до цього (два рази, коли Павло був

у Солуні, і один, коли він був у Коринті) християни надавали йому матеріальну допомогу (Фил. 4:15-16; 2 Кор. 11:9). Послання до филип'ян можна розглядати як вдячний лист за їхні щедрі дари.

Перебуваючи в Римі, Епафродит так захворів, що ледь не помер (Фил. 2:27). Собаке видужав і, від'їжджаючи додому, взяв з собою це Послання, щоб передати його християнам у Филипах.

Филипи були римською колонією (Дії 16:12). Після битви при Филипах в 42 р. до Р. Х. імператор Антоній наказав частині своїх солдатів заснувати там поселення. Потім, у 30 р. до Р. Х., імператор Октавіан переселив у Филипи та інші колонії деяких римлян з Італії. Новим переселенцям дані були особливі привілеї, включаючи так зване «італійське право». Воно означало, що колоністів вважали за таких, що жили на італійській землі.

Вони зберігали римське громадянство і користувалися всіма правами, що витікали з нього, до того ж звільнялися від сплати податків. Тому Павло закликає филип'ян жити гідно (як гідні громадяни) і не забувати, що життя наше на небесах (Фил. 3:20). Ці слова апостола для віруючих филип'ян мали особливий зміст.

1 жовтня 2016 року в Луцьку в приміщенні церкви Христа Спасителя відбулася обласна сестринська конференція. Темою її стали слова, з якими Ангел Господній звернувся до Агар, Сарриної невільниці, коли та втікала від своєї пані: «Звідки ж ти прийшла ти, і куди ти йдеш?».

Зі словами вітання першим звернувся до сестер Михайло Близнюк, єпископ, старший пресвітер Волинського об'єднання церков ХВЄ. Він нагадав присутнім про важливість наслідування Христа, особливо в цей останній час. «Так само, як було за днів Лотових... Так буде й за того дня, як Син Людський з'явиться» (Лк. 17:28-30). Бог не забув про праведного Лота, коли той перебував в осередку зла, так само Він не забуде і про Своїх праведників у день приходу Ісуса на землю. Приклад Лотової дружини нагадує про те, що непослух і погляд назад можуть стати причиною нашої загибелі.

Чужа віра не може бути гарантом нашого спасіння, вона може лише слугувати прикладом для наслідування. Жінка Лота не захотіла наслідувати віру свого чоловіка, тому й стала навіки соляним стовпом. У ритмі сучасного життя ми повинні завжди пам'ятати про Христа, віддати Йому своє серце, дивитися на Нього, слідувати за Ним, ніколи не оглядаючись.

Степан Веремчук, єпископ, член ради старійшин Церкви ХВЄ України, нагадав сестрам характеристики мудрої жінки. І наголосив на тому, що важливо навчатися із живого джерела, яким є Слово Боже. «Дай мудрому — й він помудріє іще, навчи праведного — і приблизить він мудрости!» (Пр. 9:9).

З вітальним словом до сестер звернулася і Катерина Мацик, відповідальна за жіноче служіння у Волинській області. «Конференція — це чудовий час для обміну досвідом, роздумами над Словом Божим, яке закликає, щоб «... старі жінки ... навчали жінок молодих...» (Тита 2:3-4)».

Світлана Каленик, відповідальна за жіноче служіння в церквах міста Києва, підбадьорила сестер: «Ви добре зробили, що прийшли, адже ви там, де

ЗВІДКИ ТИ ПРИЙШЛА І КУДИ ЙДЕШ?

маєте бути, і чекаєте на зустріч із Тим, Хто вас полюбив. Ми знаємо, куди ми йдемо (Ів. 14:6), бо наша дорога — Ісус Христос (Ів. 14:6), і для того, щоб досягнути цілі, потрібно слідувати за Ним, розставивши дороговкази (Єр. 13:21), уважаючи на науку (1Тим. 4:16), пам'ятаючи той шлях, яким вів нас Господь (Повт. Зак. 8:2), і борючись за своє благословення в молитві і постах (Езд. 8:21)».

Основним спікером конференції була Надія Комендант, дружина екс-глави Церкви ЄХБ, нинішнього президента Українського біблійного товариства Григорія Коменданта. Надія Данилівна на власному досвіді переконалася в тому, що Господь не робить помилок у нашому житті, хоча Його воля не завжди зрозуміла і не завжди приємна для нас.

Усе життя цієї жінки — свідчення того, що Бог ніколи не залишає нас сам на сам із проблемами, Він завжди пам'ятає про нас і має рішення наших

невдач. Іноді буває боляче, коли Господь проводить зміни в нашому житті.

Він перебуває там, де хвала, і тому, незалежно від обставин, ми повинні завжди хвалити Його Ім'я. Життєва пустеля робить людину безсилою і вчить її надіятися не на себе, а на Господа, довіряючи Йому і визнаючи Його велич.

Наше завдання — бути слухняними Слову Бога, як була слухняною Сарра Аврааму, однак не робити поспішних рішень, які, на жаль, робили свого часу Сарра та Агар. Своїми діями ці дві жінки спровокували страждання в домі Авраама. Завдання жінки — бути підтримкою, помічницею для чоловіка. Помічниками ніколи не призначають слабких чи некомпетентних людей, але в будь-якому разі помічник повинен коритися тому, кому допомагає, так само і жінки повинні коритися чоловікам у всьому.

Коли жінка починає виконувати не свої функції,

у дім приходить біда. Якщо ми любимо Господа, то любитимемо і свого чоловіка і будемо коритися йому, чинячи для нього добро, а не зло по всі дні свого життя (Пр. 31:12).

Ми повинні залишатися вірними в тому, що нам дав Бог, не думаючи про себе більше, ніж належить думати (Рим. 12:3). Наші клопоти про завтрашній день часто забирають радість сьогодення. Бог піклується про наше завтра, і нам потрібно просто довіряти Йому і не заважати Його діям.

Надія Комендант нагадала сестрам про велику віру і силу молитви, якими жінки навіть діставали померлих своїх із воскресіння (Євр. 11:35) і закликала шукати Господньої присутності і Його вказівок через молитву і особисті відносини з Ним.

Головні думки конференції підтверджувалися і в співі запрошених гуртів: «Коли душою я в житті томлюся», «Я все зможу в Тім, Хто мене підкріплює», «Хіба може Невіста до Ісуса в одязі нечистий прийти...», «Дай сили, Боже, усяди за Тобою іти»...

Михайло Близнюк закінчив конференцію словами із Нагірної проповіді Ісуса Христа: «Отож, кожен, хто слухає цих Моїх слів і виконує їх, подібний до чоловіка розумного, що свій дім збудував на камені. І линула злива, і розлилися річки, і буря знялася, і на дім отой кинулась, — та не впав, бо на камені був він заснований. А кожен, хто слухає цих Моїх слів, та їх не виконує, — подібний до чоловіка того необачного, що свій дім збудував на піску. І линула злива, і розлилися річки, і буря знялася, і на дім отой кинулась, — і він упав. І велика була та руїна його» (Мт. 7:24-27). Ми не повинні очікувати бурі, але повинні бути готові до неї, будуючи своє життя на міцній основі, якою є для нас Христос.

Дякуємо Господу за чудовий час спільності, навчання й потихи і сподіваємося, що посіяне слово недовзі принесе свій солодкий плід для Нього.

Оксана Тихун.
Луцьк.

ВИКОНАННЯ БОЖИХ ОБІТНИЦЬ ПРАВДА ПРО НАШЕ ЖИТТЯ

Чи бували у вашому житті періоди, коли ви просили щось у Бога, але не отримували? У такі періоди може здатися дивним, що Господь не дарує нам того, чого просимо, адже просимо в Ім'я Ісуса Христа. Відповідь на питання, чому так, можна знайти в історії Авраама (1 М. 12-22-й розділи).

Історія починається з того, що Господь обіцяє Авраму благословення, яке важко й уявити: «І промовив Господь до Аврама: „Вийди зо своєї землі. І від родини своєї, і з дому батька свого до Краю, який Я тобі покажу. І народом великим тебе Я вчиню, і поблагословлю Я тебе, і звеличу імення твоє, — і будеш ти благословенням. І поблагословлю, хто тебе благословить, хто ж тебе проклинає, того прокляну. І благословлять в тобі всі племена землі!» (1 М. 12:1-3).

Потім Господь говорить їм, що дасть йому і його потомству всю землю ханаанську. І уточнює, що що потомків у нього буде, «як той порох землі, так, що коли хто потрапить злічити порох земний, то теж і потомство твоє перелічене буде» (1 М. 13:16). Це вражає!

Звичайно, якщо Сам Господь сказав, то як тут не повірити! І все ж Він не сказав, коли все це станеться. Перш ніж Аврам одержить своє, йому ще доведеться багато чого пережити, а найголовніше — час!

Авраму довелося чекати загальом від першої обітниці Божої до народження Ісака 25 років. Він багато разів впадав у відчай, тому що все складалося так, що надіятися на реальне сповнення обіцяного виглядало цілком нерозумним. Аврам з Сарою старіють, і разом з їх молодістю відходить і надія. І все ж Аврам говорив: «Сильний Господь, зробить, що обіцяв!». І Господь не залишав Аврама, не давав йому занепасти духом. Він кілька разів являвся йому і повторював Свою обітницю і таким чином зміцнював його віру. Варто зауважити, однак, що Аврам

не завжди твердо стояв у вірі. Коли Сара не могла завагітніти, вона порадила Авраму увійти до її невільниці Агар, щоб у Сари від неї був син. Аврам погодився, і Агар народила сина, якого назвала Ізмаїл.

Ця спроба вирішити проблему своїми силами ні до чого доброго не призвела, лише спричинила сварку в сім'ї. Потомки Ізмаїла в майбутньому лише заважали виконанню обітниці у потомків Ісака (див. П'ятикнижжя).

Коли Авраму виповнилося 90 років, Господь сказав, що він не буде називатися Аврамом, а Авраамом. І звелів Сару називати Саррою. Як зреагував Аврам на це? Він розсміявся, не повірив у ту мить, що Всемогутній Бог може створити людину з нього, «столітнього». І його можна зрозуміти. Якщо ім'я Аврам означало «звеличений батько», то Аврам — «батько багатьох народів». У цій ситуації нове ім'я здавалося дивним і навіть смішним. Напевне, його слуги нишком сміялися над ним. Але Бог насправді Всемогутній.

Історія набуває ясності, коли до Авраама приходять три Ангели і кажуть йому, що рівно через рік Сарра завагітніє і народить сина. Минув рік, і все сталося саме так, як передбачили Ангели. Сарра народила сина в 90 років, Авраму вже сповнилося 100. Здавалося би, все склалося якнайкраще, збулося найочікуваніше! Але ж ні.

«І сталося після цих випадків, що Бог випробовував Авраама. І сказав Він до нього: „Аврааме!“ А той відказав: „Ось я!“. І промовив Господь: „Візьми свого сина, свого одинака, що його полюбив ти, Ісака, та й піди собі до краю Морія, і принеси там його в цілопалення на одній із тих гір, що про неї скажу тобі» (1 М. 22:1-2).

Усе руйнується в найбільш несподіваний момент, коли Авраам і думати не хоче про те, що може щось трапитися. Йому, напевне, хотілося зникнути в ту мить. Усе, що його тримало, — це

відповідальність перед Господом. Аврам зробив все, що йому було сказано, — поклав Ісака, взяв ніж, підняв руку, щоб зарізати сина. Та озвався до нього Ангел Господній: «Не витягай своєї руки до хлопця і нічого йому не чини, бо тепер Я довідався, що ти богобійний, і не пожалів для Мене сина свого, одинака свого» (1 М. 22:12).

Але тоді виникає запитання: для чого взагалі Господь все це розпочав? Можливо, Господь хотів, щоб Аврам зрозумів, що найголовніше — це не те, що Він йому пообіцяв і виконав, а Він Сам. Таке благословення, як в Авраама, не може не стати ідолом у духовно незрілої людини!

Іноді ми ставимо якісь речі вище, ніж наші взаємини з Богом, вони стають ідолами для нас, і ми починаємо відходити від Бога, самі того не помічаючи. Усе, що в нас вже є, чи те, чого ми очікуємо від Бога, втрачає всякий смисл, коли ми починаємо втрачати найголовніше.

Авраам був готовий віддати в жертву Господу свого єдиного сина, так само як Господь віддав Свого Сина за відкуплення наших гріхів! Можливо, і нам іноді треба бути готовими віддати Богові найкраще, що в нас вже є, або те, що ми від Нього ще очікуємо, не турбуючись про те, що буде далі. Адже Бог наш безмежно благодійний і ніколи нас не залишить! А що Господь обіцяє, те Він й виконує!

«...Клянусь Собою, — це слово Господнє, — тому, що вчинив ти цю річ і не пожалів був сина свого, одинака свого, то благословляючи, Я поблагословлю тебе, і розмножуючи, розмножу потомство твоє, немов зорі на небі, і немов той пісок, що на березі моря. І потомство твоє внаслідок брами твоєї ворогів. І всі народи землі будуть потомством твоїм благословляти себе через те, що послухався ти Мого голосу» (1 М. 22:16-18).

Одного разу на будові майстру, що працював на шостому поверсі, знадобилося покликати робітника на першому поверсі. Але через будівельний гамір робітник не почув свого начальника і не відзивався.

Щоб привернути увагу робітника, майстер вирішив кинути одну гривню, яка впала чоловікові якраз під ноги. Майстер очікував, що чоловік хоч би подивиться вгору, щоб поцікавитися, звідки впали гроші. Але робітник мовчки поклав гроші в кишеню і незворушно продовжував працювати.

Майстрові просто необхідно було привернути увагу робітника, тому він продовжував кидати гроші. Спочатку десять гривень, потім сто. Однак щоразу

чоловік клав гроші в кишеню і продовжував свою роботу.

Розгнівавшись, майстер кинув в робітника невеликий камінець і поцілів чоловікові прямо в чоло. І тоді нарешті він підняв голову вгору і помітив майстра...

Це історія про наше життя. Господь хоче спілкуватися з нами, але ми зайняті своїми ділами. І коли Бог робить нам маленькі подарунки, ми приймаємо їх, не зауважуючи Того, Хто нам їх підносить. Але коли до нас прилітає камінець, який ми називаємо проблемами, ми починаємо звертатися до Бога.

Кожного разу, отримуючи подарунком, ми повинні дякувати Богові, а не очікувати, поки прилетить камінь, щоб аж тоді звернутися до Нього.

ПАРАДОКСИ ЧАСУ

Парадокс нашого історичного часу полягає в тому, що наші будівлі вищі, ніж коли-небудь, але терпіння коротше; наші автостради ширші, але мислення вузьче; ми витрачаємо більше, але маємо менше; ми купуємо багато, але цим не насолоджуємося. Ми навчилися заробляти на житті, але не навчилися жити; ми додали роки до життя, а не життя до років.

Кафедра на замовлення
+38096479-40-47; +38063238-75-44
glasstrand@gmail.com
glasstrand.in.ua

Наші квартири стають більшими, а сім'ї — меншими; будинки виглядають гарнішими ззовні, але в них живуть розбиті сім'ї.

Ми живемо в дні, коли батьки працюють, намагаючись забезпечити дітей речами, але не любов'ю і домашнім вогнищем. У нас більше вигод, але менше часу. Наш час — це час, коли багато розваг, але мало радостей.

Ми відстоюємо право дерев на життя і надаємо право людям вбивати своїх ще ненароджених дітей.

У нас більше знань, але менше смислу; більше медикаментів, але менше здоров'я. Ми освоїли зовнішній світ, але не внутрішній; ми очищуємо повітря, але забруднюємо душу.

І це час, коли треба прийняти рішення змінити своє життя, віддавши його в руки Бога.

№ 10 (145) Виходить щомісяця
ЖОВТЕНЬ 2016 р.

Адреса редакції: 76002, м. Івано-Франківськ, вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobry.samar@gmail.com

ЗА ЄВАНГЕЛЬСКУ ВІРУ

Засновник — Всеукраїнський союз церков християн віри євангельської п'ятидесятників

Шеф-редактор — Олег Карпюк;
літературний редактор — Людмила Бендус;
технічний редактор — Віталій Петрачук;
оператор комп'ютерного набору — Вікторія Галюк.

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.

Газета віддрукована в Івано-Франківській друкарні «Місто НВ»
Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша.
Тираж — 15000 примірників.
Замовлення № 923.

Р/р 26002000007923, ПАТ «Укрсоцбанк»,
МФО 300023, код 20559726